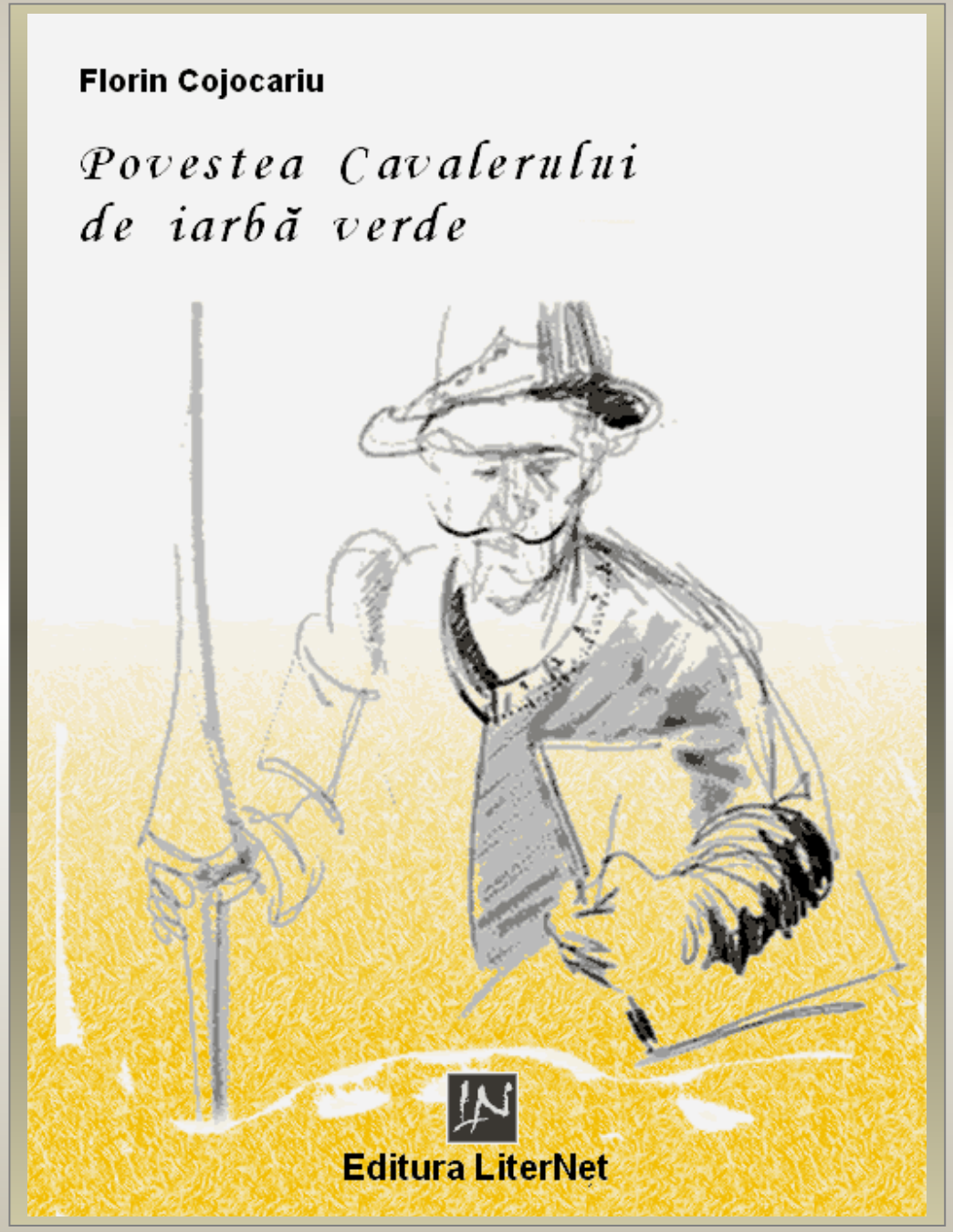

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI
DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet,
2002

➔

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

de FLORIN COJOCARIU

Redactor: Delia Oprea doprea@literne t.ro
Editor format .pdf Acrobat Reader: Iulia Cojocariu
Imagine copertă: Romulus Agiu
Ilustraţii: Florin Cojocariu

© 2001 - 2002 Florin Cojocariu. aathanor@hotmail.com
Toate drepturile rezervate autorului.

© 2001 - 2002 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader
Nou format de prezentare - versiunea iniţială a fost publicată în 2001 de Editura LiterNet.

Este permisă difuzarea liberă a acestei cărţi în acest format, în condiţiile în care nu se face nici o modificare acesteia, şi nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

ISBN 973-0-02488-X
Editura LiterNet
http://editura.literne t.ro
office@literne t.ro

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI
DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet,
2002

Pagina anterioară

Cuprins

Pagina următoare

FLORIN COJOCARIU vede lumina zilei într-o noapte din mai 1967 în Suceava. Se îndrăgosteşte prima oară la 7 ani şi se dăruie total ducînd ghiozdanul iubitei pe drumul spre casă. Apoi adoarme în fiecare noapte visând cum o salvează din situaţii de o gravitate deosebită. Nu e făcut pionier decât în clasa a şaptea.

Până pe la 17 ani nu prea înţelege ce-i cu el, îi e grozav de frică de fete, motiv pentru care citeşte cărţile de biologie ale maică-si şi e pasionat de electronică. Intră la Facultatea de Fizică pentru că, spune el, e pasionat. O abandonează în ultimul an ca să se apuce de tot felul de afaceri, noua modă a anilor '90. Reuşeşte în afaceri apoi eşuează lamentabil.

Are ochelari şi reputaţie de om nesuferit. Se apucă de scris din frustrare (are foarte multe frustrări). Unii citesc ce scrie şi zic că e bine. Alţii spun că nu. Nu se ştie exact de ce anume dar el învaţă, în cursul unei maturizări cam târzii, că nu trebuie să existe explicaţii la orice. După zece ani de la abandonarea facultăţii se hotărăşte s-o termine, prilej de împlinire şi satisfacţie. Cu atât mai mult că dă şi proba la sport alergând pe un teren în spatele facultăţii spre deliciul tinerei generaţii. E cam gras, coleric şi are mania să discute logic cu soţia. Pleacă în Franţa din motiv de iubire. Acum stă acolo din acelaşi motiv şi altele care au apărut între timp.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Pagina anterioară

Cuprins

Pagina următoare

CUPRINS

unu

DIMINEAŢA CAVALERULUI 6

În care este vorba despre cum era cât pe ce să înceapă totul şi de fapt nu începe nimic. Şi în care Cavalerul are primele semne ale absurdităţii şi nebuniei faptelor sale din ultima vreme. Primul vis.

doi

DRUMURILE DEŞERTĂCIUNII 11

Bătălia de pe dealurile Cotnariului. Ultima iubire a Cavalerului urmată de îmbolnăvirea de angelită mefistofelică. Al doilea vis.

trei

APARENTA VINDECARE 23

Cum îl vindecă bucătăreasa pe Cavaler de angelita mefistofelică. Minciunile catastrofale ale lui Marancho. Al treilea vis. Peşterile fricii.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Pagina anterioară

Cuprins

Pagina următoare

patru

DESPRE ARTA GHICITULUI 36

Întâlnirea cu ghicitoarea. Nemaiauzita zodie a pescăruşului. Iarba care vindecă tremurăturile de tristeţe. Întâlnirea cu mai micul înţelept. Evident, al patrulea vis.

cinci

CONFRUNTAREA CU NATURA IMPOSIBILĂ A TIMPULUI 52

Fundaţia valorilor sistematice. În sfârşit, mai micul înţelept. Zâmbetul ca principiu al vieţii şi natura imposibilă a timpului. Un altfel de vis.

şase

CÎMPIILE ARIDE ALE SINGURĂTĂŢII 69

Gustul melancolic al amintirilor. Al doilea acces de nebunie şi conversaţia cu bufniţa-elefant. Penultimul vis (îi vorbeşte Marancho). Sporeşte deruta Cavalerului.

şapte

NEAŞTEPTATA REVELAŢIE A ÎNŢELEPCIUNII 85

Din nou la drum. Cum descoperă Cavalerul singurătatea iubirii şi dragostea de singurătate. Cele trei principii ale vieţii. Ultimul vis şi plecarea în altă lume, probabil mai bună.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Pagina anterioară

Cuprins

Pagina următoare

unu

DIMINEAŢA CAVALERULUI

În care este vorba despre cum era cât pe ce să înceapă totul şi de fapt nu începe nimic. Şi în care Cavalerul are primele semne ale absurdităţii şi nebuniei faptelor sale din ultima vreme. Primul vis.

Frunzele dezmierdate de uşoare adieri de vânt desenau cu umbra lor figuri tremurătoare pe faţa Cavalerului. Era o dimineaţă de vară întârziată şi ezitantă în care gângăniile câmpului ridicau un zumzet ce creştea sau scădea după cum soarele intra sau ieşea din nori. Era un soare în care nu poţi avea nici o încredere.

Cavalerul dormea rezemat de un copac. O picătură de rouă care tremura pe mustaţa lui răsucită în furculiţă căzu când un bondar gras şi cu vederea slabă încercă să polenizeze celebra mustaţă. Cavalerul zâmbea. Visa. Şi visul lui nu era dintre cele obişnuite. Sau dimpotrivă, era exact ca un vis obişnuit, adică straniu şi ilogic.

Lumea din jur era necunoscută. Pe scurt, Cavalerul se visa având misiunea de neînţeles de expert contabil. Purta straie ciudate în care se simţea mai mult dezbrăcat. Din când în când îşi pipăia capul şi un fior de groază îi străbătea inima când realiza că nu are coif. Probabil toate aceste simţăminte neplăcute au fost adăugate sau inventate când s-a trezit, pentru că în vis Cavalerul îşi îndeplinea misiunea absurdă cu multă naturaleţe.

Camera în care stătea aplecat asupra unor vrafuri de hârtii era mobilată cu lucruri colţuroase şi era mult prea luminoasă pentru gusturile obişnuite. Tot felul de obiecte drăceşti

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

scoteau zgomote la intervale regulate. Unele bâzâiau, altele mârâiau şi unul chiar scotea triluri minunate (un telefon, fără îndoială)

Şi când era cavalerul nostru mai concentrat în calcule complicate (el care în realitate nu ştia să numere peste 100) se aude o bătaie timidă în uşă.

– Daaa! urlă omul nostru fără a-şi ridica ochii. Maniera asta de a invita pe cineva să intre îi era totuşi complet necunoscută şi avea să-l jeneze nespus pe Cavaler atunci când se va fi trezit şi va fi rememorat coşmarul.

Uşa se deschise încet, pe un sfert, şi prin crăpătură apăru capul omului său de încredere, Marancho, care a rămas şi în vis acelaşi coate goale, un prost viclean cum îl cunoaştem din realitate. Numai că, nu se ştie de ce, probabil este o regulă a viselor, acum îl chema Marcu.

– Şefu', se poate?

Cum expertul contabil nu răspundea, Marcu se prelinse prin crăpătura uşii, o închise fără zgomot şi se aşeză cuminte pe un scaun după care se apucă să studieze cu interes un punct situat între nasul expertului şi urechea lui dreaptă. Din când în când îşi dregea glasul, îşi pocnea degetele sau îşi mângîia cu plăcere evidentă chelia.

– Ia zi mă, ce-i ? se răsti la el Expertul după ce temina un calcul sofisticat.

– Ce sa fie dom' şef, am înţeles că dosarul lu' Servante e la dumneavoastră.

Expertul nostru (sau poate Cavalerul, e greu de precizat într-un vis) avu bănuiala că subalternul lui încerca să-l umilească. De Cervantes auzise şi el ("Cine e Cervantes?", avea să-şi bată capul toată ziua următoare Cavalerul. "Şi de ce mi se părea aşa de cunoscut?" Dar deocamdată, în vis, trăia o certitudine) şi n-ar fi prima oară când Marcu, care urmărea seară de seară concursurile la televizor, ar lansa în instituţie o povestire care să scoată în evidenţă incultura expertului contabil. Mustaţa îi tremură imperceptibil (acesta a fost momentul când Cavalerul a zâmbit în somn alungând bondarul chior ce încerca să-i polenizeze mustaţa) şi pe

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

când trăgea aer în piept, pregătind urletul cu care avea să-l desfiinţeze pe Marcu, acesta continuă:

– Dom' şef, dosaru' lu' Servante SRL, editura aia cu evaziunea la timbrele literale.

Expertul păru că oftează dar de fapt eliberă uriaşa cantitate de aer inspirată anterior, întrebând cu o falsă iritare care cu greu îi masca uşurarea:

– Ei, şi ce-i cu ei ?

– Păi am vorbit cu patronul care mi-a explicat deci că ar fi la mijloc o neînţelegere şi că ar mai fi lucruri noi care pot fi luate în consideraţie.

Şi Marcu scoase un plic dolofan din buzunarul hainei, pe care îl puse, cu dexteritatea unui hoţ de buzunare, pe marginea biroului. Expertul luă plicul în timp ce mirarea i se zugrăvea pe faţă în sensul că mustaţa lui luă forma unui pescăruş stilizat. Era plin cu bancnote de o sută de mii. Acum urmă lupta (mai tradiţională pentru noi dar necunoscută Cavalerului) între datorie, onoare, cinste şi faptul că strângea de zece ani bani de maşină şi nu putea să-şi cumpere decât o motocicletă.

Şi nu se ştie de ce tocmai acum motocicleta i se păru perimată, meschină şi chiar ridicolă. Băgă banii în sertar şi urlă la Marcu:

– Bine, acuma ieşi afară!

Fraza se termină gâtuit şi şuierat pentru că de emoţie expertul uită de această dată să inspire întreaga cantitate de aer necesară, aşa că rămase fără suflu şi se înroşi de efort. (Mai târziu se va spune că de ruşine, dar asta-i altă poveste).

Nici nu ieşi bine Marcu din încăpere că intrară, fără să bată la uşă, doi bărbaţi din a căror atitudine se degaja un aer de certitudine absolută. Cel mai burtos şi mai transpirat dintre ei se duse ţintă la expert, care stătea năucit pe scaun, îi puse o mână pe umăr şi rosti cu blândeţe:

– Hai mâncaţi-aş mustăcioara, ai băgat-o pe mânecă. Vii cu noi!

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

În acest moment al visului ceva din spiritul Cavalerului se manifestă în cele din urmă. Sărind agil pe o masă urlă la cel ce-şi manifestase dorinţa de-ai mânca mustaţa:

– En garde, căţel de târfă! Pe onoarea fecioarelor din acest regat de nu va ajunge puhavu-ţi trup de mâncător de mămăligă hrană pentru câinii fără de stăpân!

Şi profitând de uimirea ce se aşternu, sări de pe masă direct în cârca grasului pe care îl doborâ fără efort şi se apucă să-l sugrume. Nu se ştie cum ar fi continuat coşmarul dacă celălalt individ n-ar fi pus mâna pe un scaun şi cu o lovitura dibace nu l-ar fi trimis în lumea realităţii pe Cavaler.

Ceea ce de fapt lovi capul Cavalerului a fost o gărgăriţă care a căzut pur şi simplu din copacul sub care dormea. Gărgăriţa (sau scaunul) l-a trezit. Preţ de câteva minute se holbă bizar la peisajul din faţa lui. Care, pe scurt, consta în câmp într-o amăgitoare împreunare cu cerul, undeva la orizont, fostă pasiune din a cărei oboseală se născuse, cu vreun ceas în urmă, un banal răsărit de soare. Ceva mai departe de singurul copac din câmp, de care dormise rezemat Cavalerul, câteva vaci punctau trecerea timpului cu regulate vânturări din cozi în ciuda unor muşte insistente. Liniştea stăpânea peste tot, mai puţin în sufletul Cavalerului.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Marancho, în straiele lui de ţăran, se apropie mergând legănat, de undeva din stânga, dinspre sat, cărând o traistă cu mâncare şi două ploşti cu apă, urmărit fiind cu o privire nefirească de Cavaler. În ochii acestuia, care până nu demult făceau capetele păcătoşilor să se plece vinovate, lucea frica. Frică trezită nu atât de absurditatea coşmarului din care se trezise şi din care nu înţelegea mare lucru, cât de faptul că un avertisment secret era conţinut în acel vis. Un avertisment că ceva teribil urma să i se întâmple în curând.

– Mărite stăpân, am adus de-ale gurii. De vei pofti în această mândră dimineaţa...

Marancho se opri intimidat de privirea nefirească a Cavalerului, care la rândul lui simţea pentru prima oară o repulsie inexplicabilă faţă de slujitorul lui de încredere. După ce-şi pipăi coiful, pe care îl găsi la locul lui pe cap, Cavalerul se mai linişti şi hotărât să uite coşmarul, care fără îndoiala era o lucrătură de farmece a duşmanilor lui menită să-i şubrezească mintea, le alungă cu o mişcare bruscă de mână de parcă ar fi fost nişte muşte agasante, trase o duşcă de apă şi se puse pe mâncat.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

doi

DRUMURILE DEŞERTĂCIUNII

Bătălia de pe dealurile Cotnariului. Ultima iubire a Cavalerului urmată de îmbolnăvirea de angelită mefistofelică. Al doilea vis.

În acele vremuri "a lua masa" era o acţiune de scurtă durată şi oarecum lipsită de poezie. Un om flămând, prea puţin romantism până la urmă. Am putea să ne aflăm în treabă şi să descriem hotărârea cu care Cavalerul muşca alternativ din ceapă, pâine şi brânză însă preferăm să spunem doar că, după ce-au mâncat, cei doi s-au ridicat, s-au scuturat de praf şi au pornit la drum. Dacă vă imaginaţi că s-au suit pe cai, aflaţi acum că nu au avut niciodată.

Ca şi "masa", "drumul" a fost complet monoton, a durat aproape toată ziua şi n-a fost punctat decât de acelaşi schimb de replici la intervale regulate:

– Stăpâne, n-am putea a ne ostoi durerea din ciolane adăstind o ţâră la umbra căpiţei de colo?

– Fără îndoială, am putea.

Acestea fiind zise cei doi tăceau şi continuau să meargă prin colbul drumului, drum ce spre seară începuse a şerpui printre dealuri. Dealurile Cotnariului. Şi cum roua şi răcoarea din ultimele dimineţi începuseră să zgândăre reumatismul de familie al Cavalerului, trebuiau să găsească grabnic hanul unde urmau să doarmă şi, mai important, unde erau aşteptaţi.

Vă imaginaţi că deşi oamenii de rând au obiceiul de a umbla de colo colo fără un scop precis şi evident nepurtând în minte un ideal remarcabil, nu stătea în firea Cavalerului nostru să nu aibă un scop. Chiar dacă dintre cele mai banale. Nu cunoaştem deloc părerea lui

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

referitoare la diverse convenţii literare, în orice caz însă, aţi observat desigur cum în anumite situaţii "nu se ştie de ce" i se întâmplă un anume lucru. De fapt se ştie, dar asta vrea să zică pe de o parte că nu e momentul să întoarcem povestirea pe dos şi să începem cu cauzele, iar pe de altă parte vrea să vă dea o idee despre naivitatea Cavalerului care, deşi la o vârstă înaintată, nu realizase că nimic nu se întâmplă fără rost şi că totul are o cauză şi un scop.

Furaţi de aceste precizări i-am pierdut din vedere pe cei doi pentru a-i regăsi exact în momentul în care, pe jumătate dezarticulaţi de oboseală, intrau în pădurice ce se zărea la orizont acum câteva ceasuri. Era târziu, soarele tocmai apusese şi în ecoul stins al luminii de peste zi tufele şi copacii din pădurice prindeau forme fantastice. Tot felul de bătrâni înţelepţi cărora le ghiceau privirile amuzate, balauri împietriţi în umbră, draci, femei iluzorii, oşteni păreau a-i privi nemişcaţi de pe marginea potecii pe eroii noştri. Marancho grăbi pasul, aşa că pentru prima oară ajunse să meargă în faţa Cavalerului dorind să iasă mai grabnic din locul ăsta care-i dădea fiori dar neîndrăznind să deschidă gura convins totuşi de ridicolul viziunilor sale. Cavalerul zâmbi, ceea ce dădu mustăţii sale forma unui pescăruş care plonja în apă, şi se întrebă cum de poate fi aşa fricos Marancho după toate împrejurările disperate în care s-au luptat de când sunt împreună. Şi când se pregătea să-i plesnească o usturătoare ironie, de undeva din faţă, izbucni cu claritate un hohot de râs care-i făcu pe cei doi să împietrească. Cavalerul îşi reveni primul, mai ales că hohotul de râs a fost urmat de zgomotul unui ulcior făcut ţăndări şi mai apoi al unei uşi trântite. În faţa lor, după nişte copaci, era, evident, hanul.

Cititorul, mai flămând de intrigi şi acţiune şi pe care o urmă de nerăbdare începe să-l agaseze, poate să se întrebe dacă drumul Cavalerului pe poteca năpădită de buruieni care desparte pajiştile luminoase, unde vacile blânde ale realităţii pasc cu aparenţă bucolică, de pădurile întunecate ale visului unde rătăcesc lupi de le vedem numai ochii nu este aidoma

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

drumului fiecăruia dintre noi prin zilele mărginite de visuri de dimineaţă? Sau poate să nu se întrebe.

Cavalerul se afla deja, neaşteptând la sterpele noastre reflecţii, în mijlocul unui chef şi, dacă e să ne luăm după vocea răguşită, ochii în care luceau toate dorinţele lumii şi coiful dat uşor pe spate, nu a pierdut timpul luând aminte la îndoielile virtuale ale cititorilor şi era deja beat. Atât de beat încât după ce bău pe nerăsuflate (e un fel de-a spune, pentru că jumate din carafă se scurse pe masă şi pe jos) urlă ca muşcat de şarpe, se ridică pentru a ţine un discurs, pe care l-a uitat imediat sau pur şi simplu l-a concentrat în întregime într-un oftat zgomotos, după care se prăbuşi grămadă pe masă, cu coiful înfipt în cana de vin, făcută ţăndări. Mustaţa Cavalerului luă forma unui pescăruş zgribulit pe o stâncă.

Marancho dormea de mult rezemat de un perete şi o asemenea mulţumire i se ghicea pe chip încât şi noi ne mirăm neştiindu-i motivele.

Ei bine, asta a fost bătălia de pe dealurile Cotnariului. Lupte eroice, cea mai mare parte duse cu sine, s-au consumat exact în fracţiunea de secundă în care Cavalerul a vrut să ţină un discurs pe care l-a uitat. A fost momentul în care el văzuse adevărul, atât de clar încât îi păru fără rost să-l mai şi descrie altora? Oare era doar beat? Sau certitudinea efemeră (doar nebunii o au tot timpul) că ştie ce e viaţa, că şi-a înfrânt duşmanii interiori, care nu ocoleşte până la urmă pe nimeni, îl îmbătase definitiv cu iluziile ei. Tot ce vom şti e ce îşi va spune tot el mâine dimineaţă: "Nu există iluzie a victoriei mai mare decât aceasta" când deja va fi uitat gustul de miere al victoriei şi va descoperi gustul amar al mahmurelii. Până atunci vise absurde au început a locui din nou minţile aburite de vin ale Cavalerului.

Se făcea că... Se simţea copil deşi îl mira grozav că arăta de 40 de ani şi în acelaşi timp se înfiora de trupul lui osos de bătrân ce purta un cap semeţ de adolescent. Alături de el umbla cineva despre care avea certitudinea că e mama. Cu vocea de puşti de zece ani întrebă

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

această singură certitudine, care arăta identic cu Marancho, ce e cu toţi oamenii ăia care stau pe marginea drumului, pe jumătate înfipţi în pământ şi care gesticulează, strigă sau râd ca şi cum ar fi într-o zi de iarmaroc, fără să le pese că sunt imobilizaţi ca nişte pomi sădiţi acolo pentru a decora grădinile cuiva cu gusturi groteşti. Şi mama îi răspundea că ăia sunt păcătoşi şi acolo este iadul. Ce păcate? "Păi, toţi ăştia de-i vezi tu acuma au păcătuit prin uitarea de viaţă." Cavalerul se gândi ce adevăr remarcabil şi trist a aflat, certitudine care îl va urmări şi la trezire, în mare parte confuză din cauză că-i va fi uitat cauza. "Şi uite aşa viaţa a trecut pe lângă ei, amuţită de sufletele lor goale, zâmbind amar ca o iubită părăsită care-şi cunoştea soarta de dinainte de a iubi în faţa ochilor lor trişti pe care ei i-au închis în ciudă, strâns, nu cumva să simtă vreo remuşcare şi să-şi amintească şi de alte lucruri pentru care merită să trăieşti, mai mult decât cele pentru care îşi repetau în fiecare ceas de derută : asta e important, restul sunt utopii."

Dar par foarte fericiţi, gânguri micul mare Cavaler. Se prea poate, zise mama, a cărei voce se îngroşa pe nesimţite şi al cărei ochi stâng, de-un albastru limpede şi inocent, prinse a se întuneca. Dar vezi tu, pedeapsa e mare, pentru că ei văd acum ce au refuzat să vadă şi, mai mult, au aflat că dacă atunci când trăiau au înşelat viaţa acum nici moartea nu mai are încredere în ei, şi-i evită dispreţuitoare. Cât îi vezi tu de fericiţi, în mare parte e cauza aceluiaşi orgoliu gol care repetă cu disperare încercând să se justifice şi să se întemeieze la nesfârşit: "Vezi că nici măcar asta nu mă doboară? Cred în principiile mele". Păcatul trufiei, cel mai aprig dintre toate, comenta mama cu un zâmbet viclean. Ceea ce nu realizează ei când ajung aici este că nu există timp (unde vezi tu că soarele se mişcă pe cer? Aici ziua şi noaptea sunt concepte simultane. Depinde ce vrei să vezi. Dar nu există apus şi nici răsărit) şi ca atare nu mai poţi să-ţi schimbi convingerile, fără timp nu există nici un timp al căinţei. Ochiul închis strâns care nu s-a deschis la vremea lui îi condamnă acum la ignorare veşnică, şi închis

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

va rămâne pentru totdeauna. Zicând acestea mama Marancho se subţiase şi se lungise iar ochiul stâng era atât de întunecat încât părea că absoarbe lumina din jur. "Uite acum e noapte pentru că tu ţi-ai imaginat că-i noapte. Sau ai descoperit că noaptea e în tine, cine ştie...", făcu mama ştrengăreşte din ochiul întunecat.

O lună ironică zâmbea metalic livezii de personaje bizare. În faţa lor, un domn bine îmbrăcat conferenţia pustiului despre necesitatea de a eradica războaiele de pe faţa pământului în timp ce alături de el doi deputaţi aruncau transpiraţi cu valize cu bani unul în celălalt răcnind din răsputeri: "Ba eu!".

Asta e grădina sădită de mine în care vin să mă plimb atunci când cred că mă lasă puterile şi că am pierdut partida, spuse oftând şi râzând în acelaşi timp fosta mamă care acum se transformase în ceva ce Cavalerul înţelese imediat că trebuie să fie Satana. Dar cum poate Dracul să aibă îndoieli, întrebă pentru sine Cavalerul. Şi cum în acele locuri nici un gând nu poate fi neauzit, ci odată gândit se aude clar peste tot, Dracul se opri din mers şi îi răspunse: "Păi sunt şi eu om, nu?" şi chicoti amuzat reluându-şi plimbarea printre mulţimea de nemernici simpli de care nimeni nu-şi mai amintea cu precizie ce făcuseră. Se depărta cu mâinile la spate, dând uşor din cap a aprobare şi mulţumire şi chicotind la câte un discurs mai aprins al unui păcatos plantat acolo.

Cavalerul vru s-o ia şi el din loc, simţind că mai are o întrebare importantă de pus: "Ce caut eu aici?" Dar cum o gândi, veni şi răspunsul şi Cavalerul nostru constată că era înfipt până la jumate în pământ şi perora despre onoare şi necesitatea de a-ţi dedica viaţa luptei împotriva răului.

Ce era mai înspăimântător e că fusese răsădit lângă un negustor care îi tot întindea o sabie ruginită repetând fără urmă de oboseală: "Ieftin, zece galbeni, făcută din cel mai bun metal al împărăţiei" după care, de nu se ştie unde, zece galbeni îi căzeau cu un clinchet, unul

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

câte unul, pe chelie. Acesta înghiţea mulţumit scoţând zgomotul unei case de marcat, şi o lua de la capăt: "Ieftin, zece...".

Cavalerul nostru începea să se trezească şi, oricât de ciudat pare, prima întrebare care şi-o puse fu "Ce naiba e aia o casă de marcat?" Apoi constatând că nu poate să-şi mişte picioarele, groaza îl trezi instantaneu şi deschise ochii. Hangiul gras, care semăna uimitor cu negustorul de săbii din vis, îl zgâlţâia de umeri şi-i cerea zece galbeni pentru vinul băut aseară, iepurele la cuptor şi carafa spartă şi-i spunea înciudat să se care de-acolo că el trebuie să facă curăţenie. Marancho era prăvălit peste picioarele lui şi sforăia cu aceeaşi mulţumire oglindită pe chip. Frumoasa fiică a hangiului ştergea mesele aruncând oasele supravieţuitoare dezmăţului de aseară unui câine murdar şi nespus de fericit, dacă e să ne luăm după faptul că pentru a-şi manifesta mulţumirea nu dădea numai din coadă ci din toată jumătatea din spate a corpului.

Cavalerul se ridică cu greu după ce îl împinse pe Marancho care îşi continua somnul fericit, ai zice că nu visa niciodată, cu faţa pe podea şi cu nasul care cu nara stângă tocmai aspira o furnică care se întâmpla să treacă pe acolo (ai zice că nu strănuta niciodată).

După ce pendulă pe un picior în căutarea uitatei ştiinţe a mersului, mahmureala îşi râse de el încredinţându-l că masa de care vrea să se sprijine e mai aproape decât era de fapt. Când realiză trădarea evidentă, era prea târziu. Nu fu suficient că în coşmar îi fuse dat să se întâlnească cu Dracul acum trebuia să dea faţă şi cu Ridicolul. Cu un picior în aer, cu mâinile agitându-se ca într-o parodie de dans nupţial la bursuci, Cavalerul se prăbuşea. În cădere observă frumoasa fată a hangiului care se întâmpla să fie lângă el şi cu un gest care semăna mai degrabă, prin disperare, cu apucatul unei crengi de către cel ce se scufundă în nisipuri mişcătoare, se prinse în ultimul moment de braţul frumoasei fete a hangiului. Pe care o izbi,

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

împreună cu armurile lui zăngănitoare, de peretele de care tocmai încercase să se dezlipească.

Ca să fim obiectivi, e greu de spus dacă expresia de stupoare amestecată cu durere de pe faţa frumoasei fete n-ar fi putut să fie exact ceea ce Cavalerul va povesti ceva mai târziu, adică expresia definitivă a unei iubiri la prima vedere. Acum, ca de obicei de-a lungul vieţii lui, pentru Cavaler nu era important ce simt ceilalţi, crucial era ceea ce simte el. Iar el se îndrăgostise, iar după cum ştim că-i este firea, nu putea să existe fiinţă în univers sau chiar dincolo de el (nu întrebaţi nimic, expresia îi aparţine) care să poată exista fără să iubească intens. Aşadar primul lucru care îl făptui după această electrocutare amoroasă fu să se aşeze în cur, şi ca orice om în stare de şoc, să încerce să-şi ordoneze gândurile.

Iar ceea ce trebuia să ordoneze Cavalerul se reduce cam la cuvintele "scop", "ideal", "expert contabil", "mită", "mama", "Dracul", "Marancho", "frumoasa fată a hangiului", "iubire". Cum nouă, care doar povestim viaţa Cavalerului, această înşiruire ne dă o stare de vertij, e uşor să ne imaginăm ce efecte a produs în conştiinţa lui şubrezită de mahmureală. Aşa că abandonă urgent ordinea presupus raţională cu care voia să-şi machieze faptele şi, ca rareori în viaţa lui, dădu întîietate Dorinţei. (Pe care cu neruşinare mai târziu o va numi Instinct).

Ca observatori neutri (dacă aveţi obiecţii asupra expresiei nu e nimic de făcut) trebuie să ne aruncăm privirea şi asupra frumoasei fete a hangiului. Care în momentul în care a fost izbită de zid tocmai se gândea la chipeşul drumeţ cu barbă şi cu curul mic ce poposise în acea dimineaţă la han, şi tocmai visa la clipele de desfătare în braţele, şi nu numai, lui oţelite. După ce ceea ce Cavalerul va descrie ca "expresia finală a pasiunii", adică momentul în care a izbit-o de perete, frumoasa fată fu atât de nehotărâtă între revoltă şi stupoare, încât rămase mută, holbându-se la momâia bătrână, beată şi cu coif care o privea libidinos (asta-i descrierea ei).

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Astea-s faptele. Nu mai e nimic de spus pentru că o iubire nu există prin fapte. Faptele sunt menite să dea glorie şi semnificaţie în minţile doritoare ale celor ce observă iubirea, pentru cei iubind însă, sunt mai degrabă începutul sfârşitului cum bine se ştie.

În timp ce hangiul îl ia de-o aripă pe Cavalerul amorezat şi-l aruncă în colbul drumului, în timp ce Marancho zâmbeşte stupid la frumoasa fată a hangiului care îl înjură cu ochii ieşiţi din orbite ferindu-se cu greu de viguroasele ei lovituri de mătură, în timp ce muşterii ce se mai aflau pe-acolo râd plesnindu-se aprig peste burţile lor de oameni cu stare ne putem întreba cu cine trebuia să se întâlnească la han? Sau mai degrabă care este scopul drumului lui ?

Cavalerul plecase la drum pentru că a auzit că într-un ţinut îndepărtat trăieşte înţeleptul înţelepţilor care ştie ce e viaţa. Iar la han urma să se întâlnească cu un discipol al unui mai puţin înţelept care ştia care este drumul către înţeleptul înţelepţilor (care ştie ce e viaţa).

În orice caz, acest scop nobil pare că dispăruse fără urmă, în loc de a-şi vedea de drum Cavalerul răcnea din răsputeri de peste drum de han, cu expresia unui condamnat la moarte care cere îndurare, următorul poem ad-hoc:

“Cu ochii mei de mormoloc
mijind privesc, lumina-i undeva deasupra.
Ce-o fi lumina, de ce eu? de ce privesc sau unde de ce văd?
Am auzit că tot ce-i înăuntru e şi înafară,
de asta strâng din ochi şi-ncerc să înţeleg,
orgoliul meu nu e mai mult de-un vânt de primăvară
purtând o libelulă aurită în gura unei broaşte verzi;
orgoliul meu sunt eu şi unde-aş mai privi
de tu prinţesă în veci nu m-ai iubi?

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Doar întrebări ce spânzură-n abis tembele
de parcă întrebări e tot ce aş găsi!
Nu ar putea răspunsul mântuiască
interogaţiile mici şi-o parte din cele mult mai mari?
Nu s-ar putea ca gura ta să odihnească
Durerea ce pe amândoi ne-o obosi?
din suspendare să ne izbăvească şi rezemând de stâlpi
să regăsească amorul vrednic
şi să avem copii!"

Aşa începu prima etapă a nebuniei ce se anunţase obscur în vise. Copii murdari şi zdrenţuiţi râdeau inocent la Cavaler, Marancho care încă îşi mai freca capul după o coadă de mătură rapidă şi bine ţintită începu să aplaude găsind poezia foarte frumoasă în timp ce dintr-o căruţă trasă mai la umbră o babă râdea ştirb dar destul de rezervat.

Următoarele zile au fost punctate de panarama stârnită de regulatele poeme răcnite de peste drum de Cavaler care la început îl înfuriau teribil pe hangiul care găsea că au prea multe aluzii necuviincioase, asta în timp ce fata începea a-l studia pe amorezat cu interes sporit, atâta atenţie publică nu-i mai fusese dată, motiv pentru care îl găsi chiar simpatic. Păcat că îşi exprimă surprinzătoarea simpatie de faţă cu hangiul care îi şi articulă cu iuţeală un dos de palmă pentru a alunga grabnic ameninţările la adresa onoarei familiale.

Cavalerul se instalase cu naturaleţe sub un copac de peste drum de han şi ducea o viaţă destul de confortabilă dat fiind că cei mai mulţi dintre muşterii, pentru a se răzbuna pe hangiul care îi cam jumulea de bani sau pur şi simplu pentru a avea parte de o distracţie greu de găsit în vremurile acela, îi dădeau de mâncare şi de băut, ba unul îl lăsase să şi doarmă în căruţa lui. Ceea ce la început nu fusese decât un accident bizar şi distractiv devenise repede

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI
DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet,
2002

un spectacol cu reprezentaţii regulate. Departe însă de a intra în banalitate prin repetiţie întâmplările dovedeau că viaţa e plină de surprize, starea Cavalerului evoluând vertiginos şi neaşteptat.

O bizară boală puse stăpânire pe el, boală pe care o contractă undeva în timpul consumării spectaculoase a acestei iubiri fanteziste, la câteva zile după debutul ei. Boala, care fără îndoială era la cap, se manifesta prin confuzia permanentă între bine şi rău. Am putea spune, mai mult decât confuzie, chiar o inversare constantă şi înverşunată a celor două noţiuni, alimentată probabil şi de încurajările voioase ale publicului ocazional. Omul nostru, care până nu demult, putea să şi omoare un nemernic care îndrăznea să-i pună la îndoială principiile (bune), se comporta acum de ajunse de râsul tuturor celor de la han şi atracţia firească a zilei. De exemplu, a dat o mâna de ajutor hoţilor care au prădat hanul în ajun susţinând că onoarea îi cere să se dea de partea dreptăţii, l-a proclamat împărat pe Marancho şi s-a declarat supusul lui, şi-a proclamat dispreţul faţă de frumoasa fată a hangiului, fapt care a lăsat perplexă întreaga comunitate şi a stârnit la culme interesul fetei pentru el, şi în cele din urmă a afirmat că Dracul nu există pentru că dacă ar exista ar fi fără îndoială bun ceea ce l-ar face să nu mai fie Dracul.

Este ceea ce exegeţi mai târzii ai vieţii Cavalerului vor denumi ca "Îmbolnăvirea de angelită mefistofelică". Chiar dacă aceiaşi exegeţi vor interpreta savant aceasta boală ca fiind semnul prefacerilor spirituale ale Cavalerului, era evident pentru oricine din cei de la han că acesta se ţicnise, pur şi simplu.

Însă cu tot acest balamuc relaţiile între hangiul care apăra furios onoarea fetei lui şi Cavaler se aşezaseră într-un echilibru greu de zdruncinat în momentul în care primul constată că nu mai e nici o ameninţare, ba din contra, e chiar profitabil. Aşa că îl lăsa în pace ba chiar începuse el însuşi a-l întreţine pentru că se duse vorba în tot ţinutul despre nebunul

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

care susţinea că e bine să te arzi cu fierul încins şi e neplăcut să mănânci când ţi-e foame. Oamenii veneau de departe să vadă arătarea şi cheltuiau mai mult decât costa ţinerea Nefericitului Cavaler, care de o vreme refuza să mănânce altceva decât frunze de nuc şi între timp decise că cel mai bun loc de dormit e acoperişul hanului. Afacerile înfloreau, unii care bântuiau prin lume se instalaseră în apropiere găsind în nebunia Cavalerului un semn divin, alţii se apucară să taie pădurea şi să-şi încropească case pe care le vindeau pelerinilor, negustori atraşi de forfotă şi de zvonul că lumea de aici ar fi mai naivă în ce priveşte preţurile îşi instalară dughenele şi deja se dădeau lupte mocnite între cei mai înstăriţi referitoare la dreptul de a decide în chestiuni ce privesc soarta comunităţii, ca de pildă locul unde să fie construită primăria şi cine anume să fie primar. Ar trebui poate să ia aminte la aceste întâmplari istoricii care tot sapă în căutare de dovezi arheologice ale continuităţii, neexplicindu-şi apariţia bruscă a unui oraş, în exact locul hanului nostru, fără nici un fel de istorie anterioară, din exact ceea ce noi ştim a fi momentul apariţiei Cavalerului. (Unii spun că de fapt aşa apar toate oraşele. Mai deunăzi a apărut la TV un istoric anti-dogmatic - zicea el - care spunea că istoria e până la urmă un roman fantastic şi explicţiile pentru care lucrurile se întâmplă într-un fel sau altul nu depăşesc nicicum realitatea stearpă a manualelor de fiziologie şi care a venit cu următoarea teorie: câte unul mai nebun se instalează cine ştie unde, de obicei aproape de apă şi pădure şi după aceea vin o mulţime să-l admire sau să-şi râdă de el, cea mai mare parte sfârşind prin a deveni din nomazi locuitori ai unei aşezări. Bineînţeles că teoria a fost vehement contestată ajungând cu sprijinul patrioţilor guşaţi şi obiect de dezbatere parlamentară şi de incriminare dezlănţuită a lipsei de patriotism şi a fanteziei perverse a istoricului în cauză.)

Cât despre Marancho, acesta se îngrăşase nemăsurat pentru că pentru prima oară în viaţa lui putea mânca până i se făcea greaţă (şi o făcea, zi de zi) şi nu trebuia să facă nimic. (Mai

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

mult, Nefericitul Cavaler, din pricina ciudatei boli, îi servea el însuşi mâncarea şi chiar ajunse spre sfârşit să-l răcorească în timpul siestei cu o frunză de brusture). Timp de vreo lună de zile, în timp ce aşezarea creştea cu repeziciune miraculoasă, asta-i tot ce s-a ales din expediţia neînfricată a Cavalerului în căutarea înţelepciunii. Expediţie de care uitase cu desăvârşire fiind prea preocupat să dea un exemplu omenirii ignorante de la han privind aplicarea conceptelor de bine şi rău într-o viaţa exemplară de Cavaler.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Pagina anterioară

Cuprins

Pagina următoare

trei

APARENTA VINDECARE

Cum îl vindecă bucătăreasa pe Cavaler de angelita mefistofelică. Minciunile catastrofale ale lui Marancho. Al treilea vis. Peşterile fricii.

La deja celebrul han lucra o bucătăreasa bătrână, care trăia acolo din vremuri de care nimeni nu-şi mai amintea. Trecuseră ani de când nimeni nu i-a mai spus ceva sau de când ea a spus cuiva vreun cuvânt. Cunoştea atât de bine pe oricare din clienţi, chiar şi pe cei ce veneau acolo prima oară, încât ştia imediat ce vor să bea şi să mănânce, fără să aştepte să-i ceară un lucru anume. Lumea era atât de obişnuită cu ea încât nici n-o mai vedea, considerând carafele de vin şi fripturile de berbec care apăreau din senin pe masa lor lucruri de la sine înţelese. Cu alte cuvinte bucătăreasa devenise, la început pricipial şi mai apoi fizic, absolut invizibilă.

Nu şi pentru Cavalerul nostru, căruia ţicneala îi deformase simţurile comune ce se adaptaseră scopului inversării binelui cu răul în asemenea măsură încât era singurul care o vedea şi, mai mult, ajunse să-l irite prin faptul că nu părea a intra în nici o categorie.

Deşi nu-i vorbea, bătrâna părea să-i poarte o inexplicabilă afecţiune Cavalerului dacă e să ne luăm numai după faptul că noaptea, când isteria categoriilor morale adormea în Cavaler, se urca pe acoperiş pentru a-l înveli cu un preş adus din cămăruţa ei. Ea ştia, şi noi vom afla mai târziu, că acel preş banal, cam plin de praf, fura visele. Cel puţin Cavalerul nu mai visa, o binemeritată odihnă după supliciile la care se supunea singur în timpul zilei.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Pagina anterioară

Cuprins

Pagina următoare

După un astfel de somn fără vise, Cavalerul se deşteptă cu dorinţa de nestăpânit de a sta de vorbă cu bătrâna şi a o iscodi, dat fiind că întregul sistem moral pe care îl construia se poticnise în baba asta care refuza să intre într-una din cele două categorii. Ce era mai enervant era faptul că nu putea să facă ce îl bucura mai mult, anume, odată un lucru clasificat ca fiind bun să-l demaşte ca fiind rău prin meşteşugite fraze care să smulgă admiraţia celor ce-l ascultă.

Pândi deci momentul prielnic pentru a-i tăia calea bătrânei într-un aşa fel încât să-i fie fără putinţă de scăpare. Şi ce credeţi că luă Cavalerul drept moment prielnic? Exact momentul în care baba dădea de mâncare la găini, găini care fiind ceea ce sunt, nici nu gândeau că toată viaţa lor este pusă în slujba poftelor unor străini chinuiţi de foame, ignoranţă galinacee care i

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

se păru Nefericitului cum nu se poate mai potrivită pentru a simboliza ceea ce avea să urmeze. Ce s-o mai lungim, Cavalerul se duse ţintă la ea, şi o întrebă, oarecum în şagă:

– Mărită Principesă, oare găinile cărora cu devoţiunea proprie doar unor spirite alese le daţi de mâncare, sunt doar găini sau sunt esenţa existenţei alteţei voastre?

Fără îndoială, Cavalerul nostru pregătise deja un discurs presărat cu neologisme cu care urma să escaladeze această ultimă imperfecţiune tehnică a noii şi originalei lui filosofii (baba era imperfecţiunea) şi să-şi deschidă ceea ce cu nostalgie va denumi, mai târziu, drumul spre propriul lui statut de creator al lumii. Şi când sta, deja victorios, gata să prăvălească fructele vorbite ale nebuniei lui asupra unei imaginate lumi de spectatori tulburaţi de aşteptare, mărita principesă, baba, bătrâna, răspunse, după zeci de ani de nerostire a nici unui cuvânt, şi nici măcar a unei interjecţii:

– Sunt doar găini.

Probabil nebunii şi înţelepţii se întâlnesc undeva pentru că acest răspuns îl pocni pe Cavalerul nostru în creştetul conştiinţei. Deşi o urmă de nebunie îl făcea să se împotrivească, căzu în cele din urmă victimă propriilor paradoxuri. Ceea ce de fapt îl dezmetici pe Cavaler din nebunia lui pitorească fu întrebarea interioară, care fisura întregul sistem filosofic, şi anume "Sunt găinile rele sau bune?"

Cavalerul rămase minute bune holbându-se zăpăcit la lumea din jurul lui strânsă cu rapiditate şi sârguinţă aproape religioasă din momentul în care l-au observat că începe a vorbi singur (pentru bătrână se ştie, nu aveau ochi). Nu pricepea deloc ce-i cu mulţimea care îl privea într-o tăcere rău prevestitoare. După o vreme, destul de încurcat că nu înţelege unde anume e şi ce aşteaptă de la el atâta lume care îl priveşte tăcută, îşi drese vocea şi zâmbind larg spuse destul de precaut:

– Ce frumoasă dimineaţă oameni buni!

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Şi uite-aşa, într-o clipită, mitul nebunului sfânt, pe care Cavalerul ajunse a-l întrupa absolut fără voia lui, se spulberă cu repeziciune, în timp ce lumea dezamăgită mormăia îndepartându-se. Unii chiar, mai iritaţi şi simţind că au fost înşelaţi pe faţă, aruncară nişte pietre spre Cavaler strigându-i ocări. Zvonurile despre viclenia Cavalerului care a manipulat atâta lume pentru a se îmbogăţi începură imediat să circule şi cu aceasta lucrurile deveneau ireversibile. Doar bătrâna rămase în faţa lui şi zâmbind bonom dar cu oarecare viclenie inocentă îi spuse:

– Cum să fie nişte găini esenţa existenţei, Doamne iartă-mă? După care dispăru.

Fără îndoială că vindecarea instantanee a pesonajului nostru nu e un proces recuperatoriu şi nici măcar proces, e doar expresia povestită cu aproximaţie a unei revelaţii care nu a avut durată, dat fiind că este revelaţie. Adică a fost instantanee, dacă nu cumva mai mult decât atât, existentă de când lumea dar neluată în seamă. Mai mult, nebunia lui trecătoare nu ascunde de fapt nici un mesaj încifrat. Nu poate fi explicat cum a înnebunit Cavalerul şi cu atât mai puţin cum s-a însănătoşit în urma unei conversaţii despre găini, aşa că, insistăm, nu descrierile sunt importante, ci doar faptele (sau e invers?).

Important (până la urmă toţi căutam lucrurile importante ignorând detaliile, uitând de fiecare dată perfida lor răzbunare de data trecută) este cum problema găinilor l-a salvat pe Cavaler deşi în această salvare va sta, mai târziu, şi cel mai mare pericol care îl va ameninţa pe Cavaler cu chiar extincţia fizică. Pericolul fricii cauzatoare de panică cauzatoare de pierderea sinelui.

Trebuie să acceptaţi cu indulgenţă că bătrână a fost repede uitată, mai precis a devenit din nou invizibilă chiar şi pentru Cavaler dat fiind că nu mai exista acel mod ciudat de clasificare morală căreia ea refuza să i se supună.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Dincolo de aceste observaţii cam fără rost, nu putem să nu remarcăm cum privirea normală cu care începuse a îmbrăţişa Cavalerul lumea ce i se oferea din nou plăcută şi banală se transforma într-o criză de furie pură care puse stăpânire pe el când dădu cu ochii de Marancho. Acesta era atât de gras încât nu mai putea sta pe scaun şi mânca, sprijinit de nenumărate perne şi aşezat pe un covor scump, servit de 5 tinere fete în chip de roabe şi având o expresie care, de când n-am mai luat noi seama de el, se transformase din mulţumire închinată putinţei de odihnă în dispreţ adresat existenţei oricărei forme de efort. Ceea ce se întâmplase e de neînchipuit. Marancho, după deruta teribilă de la începutul scenelor de nebunie, observase foarte practic că lumea care-l venera pe Cavaler venea la el cu daruri, găseau asta firesc dat fiind că el avea grijă de Nefericit şi se apucă să administreze cu sârg şi pricepere ţărănească diversele bunuri primite ca nişte ofrande. Pe măsură ce renumele creştea, darurile deveneau din ce în ce mai importante şi deja nu mai trebuia să facă vreun efort aşa că Marancho se trezi în scurt timp că devenise impresarul Cavalerului şi cîştigase atât de mulţi bani din comerţul cu nebunia stăpânului lui încât era mai bogat decât însuşi hangiul, având deja turme de animale şi o mulţime de argaţi să-i muncească pământurile. Dezmeticirea Cavalerului îl luă cu totul pe nepregătite dar blazarea lui perpetuă din ultima vreme se transformă în groază când văzu focurile mocnite ale raţiunii luminând din nou ochii celui care, orice-ar fi, fi-va stăpânul lui.

Şi de frică de a nu fi luat la bătucit, de mic îi era frică de bătaie, îl minţi pe Cavaler. De unde şi grozăviile banale ce urmează.

Furia Cavalerului la vederea Obezităţii întruchipate se potoli, oarecum paradoxal, din aceeaşi cauză. După săptamâni de mâncat iarbă, frunze şi dormit pe casă, o foame crâncenă îşi cerea cu violenţă drepturile din pântecele concav al Cavalerului. Două săptămâni dură potolirea acesteia, perioadă în care lucrurile reintrară în normal. Marancho chinuit de

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

remuşcări neînţelese îşi vânduse la repezeală proprietăţile şi deşi în mare parte înşelat de lumea dornică de răzbunare tot strânse o mică avere. Acum se abţinea să mănânce, pentru că era văzut şi-i era ruşine, şi mai mult, spărgea lemne, căra apă, dădea de mâncare la animale şi făcea chiar, la cerere, exerciţii fizice inutile pentru a slăbi cât mai repede cu putinţă.

Efectul oarecum bizar al acestei situaţii fu că hangiul, căruia nu-i convenea că nu mai avea clovn la han şi încercând cu disperare să contracareze zvonurile de înşelătorie care acum voiajau vesele în întreg ţinutul ducându-i în ruină afacerea, îl prezenta noilor veniţi pe Marancho ca fiind Cavalerul nebun. Ce om normal, zicea el cu convingere sub care se întrezărea disperarea, care are bani suficienţi să cumpere tot hanul şi nu numai, ar munci de dimineaţă până seara, pe gratis. Ia cereţi-i să se suie în stejarul ăsta bătrân, să vă aducă o ghindă din vârf. Şi de acum puţinii noi veniţi se minunau rezervat de sminteala acestui omuleţ bogat cu atracţie spre asceză şi care se căţăra în copaci la cerere, continuându-şi apoi drumul fără a mai opri la han.

În scurt timp însă toate acestea au fost uitate. Fata hangiului, care între timp se îndrăgostise sincer de puritatea şi inocenţa Cavalerului, s-a măritat dezamăgită cu proprietarul morii spunându-şi acră că până la urmă, deşi e gras ca o bute şi nu vorbeşte deloc cu ea, până la urmă nu-i diferit de alţi bărbaţi dar măcar ştii la ce să te aştepţi de la el. Manevra a salvat de la faliment hangiul care acum avea nenumăraţi muşterii care trăgeau la el încercând fie să obţină un preţ mai bun de la morar, fie să-l tragă de limbă sperând să afle despre învârtelile cu grâul din sud.

Nimeni nu mai vorbea despre Cavaler, acesta devenise un locuitor obişnuit şi în cele din urmă simpatizat datorită politeţii excesive de care ştim că făcea dovadă în orice situaţie.

Venise în sfârşit vremea ca ei să părăsească hanul, iarna îşi deschise obloanele peşterii din munţii unde se ascunse peste vară şi începu să iasă de acolo, fără grabă, un vânt rece care

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

uneori se alinta prin frunzele căzute la pământ, alteori, irascibil, trântea câte un geam uitat deschis la han. Marancho îi spuse Cavalerului că pungile de galbeni strânse pe durata nefericitei boli au fost trimise de un alt Cavaler, care stăpânea mai spre sud un domeniu imens, cu scopul de a duce călătoria la bun sfârşit în deplină îndestulare. Şi mai minţi Marancho, neîndrăznând să-şi pună spinarea la bătaie recunoscând că banii erau singurul lucru bun care rezultase din nebunia recentă, spunând Cavalerului cum că preabunul care trimise galbenii trimise şi vorbă că are de spus importante lucruri esenţiale despre o soluţie la o problemă inimaginabil de importantă şi că îi aşteaptă la Castelul lui îndată ce Cavalerul va fi terminat lunga lui visare. Marancho se felicită singur pentru sintagma "lunga lui visare" care cu dibăcie evita a aminti direct de ţicneala Nefericitului. De unde să ştie el ca personajul nostru nu mai visase deloc şi toţi puii de vise din mintea lui erau prizonierii ţesăturii fine a păturii bătrânei invizibile ?

Dornic să îşi reia căutările şi să scape grabnic din locul acesta care trezea o spaimă nedesluşită în mintea lui, se pregăti de drum în mare grabă.

Acum putură să încalece pe primii cai din viaţa lor, cumpăraţi cu o mică parte din galbenii lui Marancho. În căutarea aventurii cei doi dispărură la primul cot al drumului din tabloul acum zgribulit pe care nostalgic îl privea bătrâna, lăsând în spate o aşezare pe care fără să vrea o întemeiaseră şi care îşi vedea acum liniştită de treburi, ignorându-i. Ştiindu-le povestea, nu se putea abţine să nu zâmbească gândindu-se cum Cavalerul a plecat în căutarea înţelepciunii călărind rezultatul comercial al nebuniei lui pe un drum închipuit de minciunile lui Marancho, rezultat al aceleiaşi nebunii. Zâmbea cu aceeaşi vicleană inocenţă pe care o ştim, dând uşor din cap a încuviinţare, nevăzută de nimeni.

Poteca îşi transformase curbele elegante printre copaci în salturi de căpriţă printre stânci şi traversări grăbite de pâraie imprevizibile, care izvorau de unde te aşteptai mai puţin.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Marancho indicase domeniul imens al Cavalerului din sud ca fiind exact spre vest şi cum geografia, din motive diferite, era o ştiinţă dispreţuită de cei doi (pentru Cavaler era absurd să-ţi bazezi călătoria pe o ştiinţă iar pentru Marancho de neînţeles de ce se spune ca soarele apune în aceeaşi direcţie când el îl vedea ba stingându-se după o căpiţă, ba înroşind crestele munţilor) rezultatul fu că spre seară cei doi erau în plin munte.

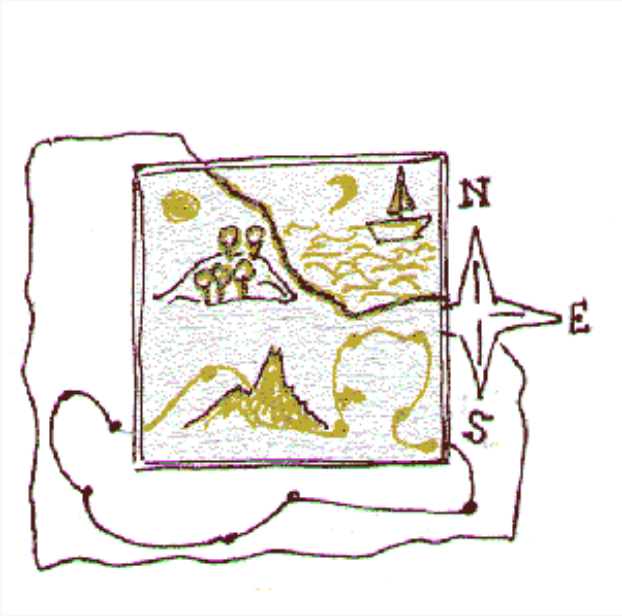

Vă închipuiţi că aici iarna nu era ca la han, un copil de vânt mai rece trimis spre luare-aminte, ci, cum le place unor contemporani de-ai noştri să spună, îşi intrase în drepturi. De dragul preciziei am putea spune că îşi luase aceste drepturi cu forţa, după o scurtă bătălie cu o toamnă epuizată şi celebră victoria cu o ninsoare care să ascundă urma de frunze a acestui anotimp atât de nedefinit. Toamna zăcea, învinsă, sub un strat gros de zăpadă.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Marancho constată pentru prima oară că se poate ca banii să nu-ţi folosească la nimic, ar fi dat toţi galbenii pentru o căsuţă bine încălzită din care să nu mai iasă veci.

Mustaţa Cavalerului, acoperită cu gheaţă semăna acum cu un vultur împietrit mai degrabă decât cu un pescăruş. Lucrurile mergeau prost şi doar oboseala îl făcea pe Cavaler să nu-l întrebe nimic pe Marancho, când salvarea le veni sub forma unei peşteri.

Într-o situaţie normală le-ar fi fost pur şi simplu teamă să intre în pata aceea de întuneric însă acum nu mai aveau putere decât să se bucure că nu vor muri îngheţaţi. Îşi legară caii mai spre gura peşterii şi aprinseră braţul de lemne uscate, aranjate frumos, ca şi cum era perfect normal să găseşti lemne stivuite într-o peşteră neştiută de nimeni. Şi cum le reveni suflarea şi începură a-şi simţi ciolanele, somnul îi cuprinse pe cei doi pe nevăzute, mai întîi o pleoapă ce stăruia închisă mai mult, apoi un cap ce-şi abandona verticalitatea la care revenea brusc, speriat parcă de situaţia orizontală şi penibilă în care era să fie surprins de neştiute priviri, apoi corpurile relaxate în înţepenite coregrafii comice şi în cele din urmă sforăitul sănătos al lui Marancho şi bolboroselile mimând vorbirea ale Cavalerului. Focul adormise şi el şi visa o şuviţă de fum, care mângîia acum tavanul înalt, unde flăcările nu reuşiseră încă să ajungă.

Pătura liniştitoare a bătrânei era acum departe. Din nou Cavalerul visa. Spre surprinderea lui de a doua zi, acum era el însuşi, cu coiful pe cap, mustaţa ca un pescăruş plutind pe o briză caldă şi cu aceleaşi idealuri dulcegi (asta remarcăm noi). Se făcea că se caţără cu greu pe un munte, picioarele îi alunecau deseori pe pietre şi mâinile îi erau însângerate de efortul de a se agăţa de cea mai mică margine pentru a nu cădea în gol. Urca, fără să se uite la vacile care păşteau placide la poalele muntelui şi care acum nu păreau a fi decât nişte miei. Părea foarte important să ajungă în vârf deşi când se va trezi nu va înţelege motivele acestei încăpăţânări primejdioase.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Marancho era deja în vârf, cum naiba a ajuns acolo, se întreba Cavalerul. De unde era nu-i vedea decât vârfurile opincilor dar îi auzea clar comentariile privind frumuseţea peisajului. Comentarii care cel mai des sunau ca acesta:

– Ia te uită ce mic e drumul pe care am venit. Şi noi trebuie să fi fost tare mici să încăpem pe el.

Cavalerul continua să urce fără să simtă durerea genunchilor juliţi, intrigat de comentariile slugii sale pe care nu le găsea deloc stupide şi dornic să ajungă şi el acolo pentru a se bucura de aceeaşi privelişte stranie pe care o descria Marancho.

Când a ajuns în vârf, slujitorul lui umil îl trase şi-l ajută să se aşeze lângă el după care îi puse o mână după umăr (cum a îndrăznit se va întreba Cavalerul) şi îi spuse:

– Vezi tu, nu-i chiar aşa de frumos cum ţi-ai fi închipuit. Poţi vedea, ce-i drept, mai departe şi îţi faci o imagine mai clară asupra mărimii lumii, poţi să crezi pentru o clipă că eşti singurul care vede toate astea dar de aici nu poţi mirosi florile, nu poţi să te plimbi desculţ prin iarbă şi nici măcar să te adăposteşti la umbra unui măr. Nu poţi decât să te uiţi la lucrurile astea mici, bătut în creştetul capului de un soare viguros şi îngheţat la şale de un vânt rece şi aprig. Asta nu-i viaţă, eu mă întorc jos. Astea spunând, Marancho desfăcu o pereche imensă de aripi albe şi se lansă plutind lin, îndepărtându-se de privirile Cavalerului şi de panica singurătăţii care îl cuprinse pe acesta.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

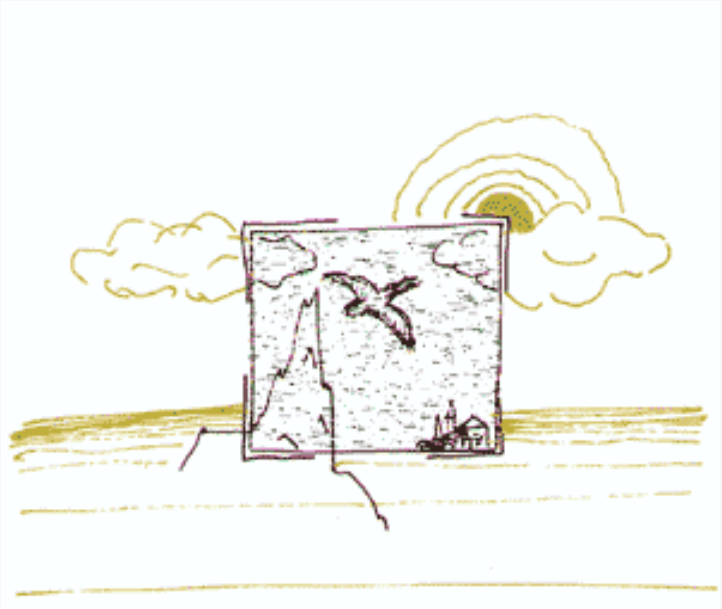

Marancho mai făcu un tur elegant în jurul vârfului pentru a spune "Problema nu e să te urci ci odată ajuns să reuseşti să te dai jos de acolo" după care dispăru plonjând într-un nor ce plutea mai jos îngreunat de ploaia ce-o purta în pântec. Şi mare adevăr spuse Pasărea Marancho. Când se uită Cavalerul nostru drept în jos, o asemenea frică puse stăpânire pe el că începu să plângă în hohote.

Şi, Doamne, frig mai era, lacrimile-i îngheţau pe obraji iar mustaţa-i devenise un pescăruş de cristal.

Picături reci de apă cădeau din tavan pe mustaţa Cavalerului, de unde, ca de pe o trambulină, săreau pe frunte şi pe nas. Cavalerul deschise brusc ochii, încă înlăcrimaţi, şi bezna peşterii i se păru pentru prima oară mai liniştitoare decât imaginea înălţimilor.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Îşi mai trase sufletul, rememoră situaţia, mai puse un braţ de lemne peste tăciunii muribunzi. Se mai întâmplase până acum, lucru obişnuit după cum ştim noi, să existe o oarecare legătură între finalul viselor Cavalerului şi simple evenimente din realitatea unde se întâmpla să doarmă acesta. Acum însă era mai mult decât atât. Un nod în gât şi ochii umezi şi derutaţi ne spuneau că se abţinea cu greu să nu plângă. Starea Cavalerului era aceeaşi ca în vis şi pentru a o depăşi personajul nostru căută pe bâjbâite ieşirea din peşteră.

O lună liniştită lumina cu afecţiune un peisaj în două culori: alb-albastru şi negru. Părea ca tot muntele doarme un profund somn fără vise, învelit cu o plapumă uriaşă de zăpadă, somn vegheat, ca al unui copil mic, de o uriaşă lună maternă. Şi toată aceasta imobilitate, ireală după agitaţia elementelor de peste zi, părea a trăi doar prin sclipirea câte unei stele menită a ne aduce aminte că timpul curge implacabil undeva în spatele acestui tablou.

Priveliştea îl linişti puţin, în faţa peisajului halucinant de imobil rămânea puţin loc pentru depresiile confuze care îl chinuiseră în vis. Şi cum ideea de a se întoarce în peştera bântuită de coşmaruri îi părea infinit mai dificilă decât să-şi limpezească ochii în liniştea din faţa lui, Cavalerul nostru rămase până dimineaţa rezemat de o stâncă la intrarea în peşteră, scoţînd regulate fuioare de abur pe nări, părând a fi singura fiinţă vie care popula viziunea unui pictor peisagist.

Pentru a-şi mai umple timpul se apucă să compună poezii, asta fiind una dintre cele pe care pădurea le-a ascultat binevoitoare în acea noapte ignorând tăcută confuzia tristă şi cam acră precum şi muza cam ciufulită şi trecută care inspirase versurile lui:

"iubirea-i lucru mare-am auzit
iubirea-i o himera negreşit
homerice aventuri ce-noată pe nisip.
ce-am auzit cu realitate se numeşte

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

ei ştiu, eu nu fac decât să îngrop
trecutul meu numindu-l viitor.
de parcă, cum, atunci, când va veni...
absurd de bucuros mă-ntreb
atunci, voi care, unde veţi mai fi?
şi ce anume ne va face diferiţi?
iubirea unui zâmbet, o coapsă amăgind
un ochi ce nu mai vede, un gând înmugurit?
dorinţa cea regină, păcatul inventat
şi bucuria oarbă şi gândul negândit
şi îndoiala strâmbă curbată-n infinit
şi amăgeala că ai înţelege cum e cu primul gângurit?
...de n-ar fi toate, precum se ştie
decit o proastă poezie"

Fără îndoială era vorba de o pădure binevoitoare.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI
DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet,
2002

DESPRE ARTA GHICITULUI

Întâlnirea cu ghicitoarea. Nemaiauzita zodie a pescăruşului. Iarba care vindecă tremurăturile de tristeţe. Întâlnirea cu mai micul înţelept. Evident, al patrulea vis.

A doua zi, dis de dimineaţă, plin de bucurie dar îngheţat bocnă după nenumărate poeme mediocre cântate pădurii, Cavalerul îl sculă pe Marancho din somnul lui de coate goale fără vise şi o apucară vitejeşte cu caii prin nămeţi, la vale. Ceea ce nu putuseră să vadă noaptea, când sfârşiţi se adăpostiseră în peşteră, vedeau acum: erau în vârful unui munte şi cum ideea de a se întoarce la han îl neliniştea pe Cavaler din nu se ştie ce motive, nu puteau decât să coboare pe celălalt versant. Cum întotdeauna, cel puţin în lumea pe care o cunoaştem, coborâtul este mai lesnicios decât urcatul, scurtăm şi noi povestea pentru că în alergatul cailor ce stârnesc nouri de zăpadă fină nu avem cum să admirăm peisajul.

La poalele muntelui era mult mai cald şi singura urmă a acestui anotimp era vântul ghiduş care trântea obloane, frate geamăn al celui de la han, îşi spuse imediat Cavalerul.

Aici găsiră repede un sat şi nu doar un han în jurul căruia prindea viaţă un sat. Oamenii păreau mai blânzi şi zgârciţi la vorbă faţă de pălăvrăgeala agresivă a celor de cealaltă parte a muntelui. De fapt nimeni nu intră în vorbă cu ei deşi părea că sunt urmăriţi de minţile fiecăruia. Tăcerea asta prelungită îl irita pe Cavaler, obişnuit cu broderii politicoase de conversaţii inutile, aşa că se apucă de discuţii teoretice cu Marancho, lucru pe care îl făcuse de foarte puţine ori de când se cunoşteau. Mergând agale pe uliţă, printre puradei gânditori

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

care îi priveau uimiţi cu degetele în gură sau ferind câte un drăcuşor de copil ce ţîşnea râzând din câte o curte, pe lângă garduri de după care uneori îi privea inexpresiv câte o babă bătrână de când lumea, uzată de emoţiile unei vieţi prea lungi, Cavalerul simţi nevoia să discute cu slujitorul lui despre ce vor face în zilele ce vor urma. Nu atât că se aştepta la profunzimi nebănuite de la Marancho ci mai mult având senzaţia că spunând cu voce tare ce gândeşte îl vor părăsi oarece îndoieli care se insinuau în mintea lui de când începuse să viseze doar năzdrăvănii. Cavalerul îşi închipuia ca odată gândurile lui pronunţate cu voce tare le mai lipsea doar foarte puţin pentru a deveni realitate concretă.

– Măi, Marancho, nu vezi tu că de când am plecat noi la drum pare-se că pe de o parte nici un semn nu ne dă a înţelege că suntem pe drumul cel bun, pe de altă parte poţi privi fiece lucru ca un semn că suntem pe drumul cel bun?

– Ce drum, mărite stăpâne?

– Cum ce drum, cioflingarule! Au tu mergi doar de nebun cu mine din plăcerea de a da din picioare? Păi nu-l căutăm noi pe înţeleptul înţelepţilor? Care ştie ce e viaţa?

– A, da, fără îndoială stăpâne! aprobă cu viclenie Marancho, care în sinea lui se crucea de ce aude, fiind prima oară când Cavalerul îi spunea că aveau un scop anume. Lui pur şi simplu îi făcea plăcere să călătorească, să scape de satul prăfuit şi sărac dincolo de orice imaginaţie unde şi-a petrecut prima parte a vieţii şi nu-l interesa deloc unde va ajunge.

– Şi cum spuneam, de unde să înţelegem noi că nu am rătăcit drumul? Dacă e să ne luăm după unele fapte (aici Cavalerul se referea la visele lui pe care nu îndrăznea sa le povestească) pare-se ca ne învârtim în cerc.

– Cu iertare stăpâne, da' noi am mers numa' drept, mai ne-am înturnat pe drum, da' eu n-am băgat de seamă că mergem în cerc.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

– Chiar că eşti tâmpit, asta e o expresie figurată, o metaforă poetică, că doar nu discutăm despre nobila ştiinţă a figurilor regulate care este geometria! se răsti Cavalerul la el, înciudat că nu va avea niciodată un partener educat de discuţii în persoana slujitorului lui.

Tocmai când începuse a-l bombăni în gând pe Marancho, dădu cu ochii de o scândură pe care sta scris cu var "Ghicit Viitorul şi Farmece De Iubire La Vrajitoarea Santorela". Scândura era atârnată de peretele unei case prăpădite, în curtea căreia straturi frumos aranjate de flori îşi plângeau cu petale veştede de nostalgie tinereţile însorite (asta era imaginea Cavalerului care în mod melodramatic nu ezita să se confunde şi el cu acele flori ofilite). Fără a mai spune ceva Cavalerul o luă ţintă şi intră fără măcar să bată la uşă. Rămase destul de surprins că în loc să dea peste o ţigancă bătrână, grasă, zbîrcită de tutun şi viaţă tumultoasă, dădu peste una tânără, destul de chipeşă şi în privirile căreia mai degrabă vedeai o poftă de viaţă sălbatecă decât urmele hipnotizante ale atingerii lumii spiritelor, iar în loc să dea de o cameră întunecoasă plină de păsări împăiate, catifele şi cristale magice intră într-o odaie luminoasă, văruită în alb, aranjată şi curată. De pe pervazuri muşcate colorate priveau fără să le pese, mândre şi-nfoiate, la vremea urâtă de afară. Ţiganca îl măsură o clipă din priviri şi când păru a înţelege cam ce-i cu el îl luă direct în primire, ca pe un vechi cunoscut:

– Săru-mâna conaşule, ia stai tu jos acilea şi scutură o urmă de praf imaginar de pe o laviţă. Nu bei o ţuică fiartă, că arăţi cam zgribulit? şi fără să aştepte încuviinţare sau să-l mai întrebe ce anume doreşte de la ea scoase nişte căni în care turnă repede dintr-un ibric de pe sobă.

În aerul care se umplu de arome exotice, necunoscute omului nostru, plutea o familiaritate sinceră, care îl dezarmă complet de arma lui obişnuită, rotocoalele de discursuri fără rost. Aşa că se apucă să soarbă din cană ţuica ce părea a-l încălzi din stomac până în vârful degetelor, privind, aproape tâmp de mulţumire, undeva pe geam.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

– Stai şi tu jos, ce te-ai proţăpit în uşă? Na, bea! îi întinse ţiganca o cană fierbinte lui Marancho care stătea în prag zâmbitor şi încurcat, cu căciula în mână. Santorela continua a studia cu coada ochiului pe Cavaler, lăsând o mirare nedesluşită să se întrevadă pe chipul ei. Cum se pare că nu găsea răspunsul care îl căuta, spuse brusc:

– Ia întinde palma conaşule ! şi fără a aştepta i-o apucă ea blând dar hotărât. Se uită Santorela câteva clipe, se încruntă imperceptibil şi zise ca pentru ea "Asta-i bună!" după care către Cavaler "Când eşti tu născut, Frumosule?" Asta era un gen de întrebare de obicei fără răspuns pe vremurile acelea, când era fără rost să-ţi serbezi ziua de naştere (cineva s-ar putea totuşi întreba care-i motivul pentru care oamenii petrec de ziua naşterii lor?) şi nimănui nu-i păsa de a ţine socoteala anilor. Pe atunci oamenii erau pur şi simplu de patru categorii: copii, tineri, în putere sau bătrâni. (Nu se descoperise încă femeia la 30 de ani).

Cu toate acestea Cavalerul avea motiv să ştie foarte bine pe ce dată s-a născut pentru că toată tinereţea lui a fost privit ca o ciudăţenie deoarece venise pe lume atunci când luna era mâncată de vârcolaci. Aşa de mult i se repetase lucrul ăsta că răspunse simplu, fără să realizeze comicul, "Când luna a fost mâncată de vârcolaci". Pe ţigancă o umflă râsul "Fugi d'aci, unde-ai auzit tu ca există vârcolaci? Vrei să spui ca pe 6 martie 1432 la ultima eclipsă?"

Santorela continuă a zâmbi şi pe timpul destinderii arcului orgoliului cavaleresc care încerca să se împotrivească undeva în interior dominaţiei ţigăncii, în timp ce căuta ceva într-o carte cu coperţi groase şi soioase, se vede treaba, foarte veche, prefăcându-se în acelaşi timp a ignora privirea fixă cu care Marancho privea halucinat de dorinţă la fundul şi la sânii ei. Când găsi ce căuta, mormăi ceva nedesluşit apoi apucă iar cu blândeţe hotărâtă mâna Cavalerului pe care o cercetă cu mare atenţie. "Auzisem eu de asta da' credeam că-s doar scorneli. Tu, Conaşule, pare că eşti născut într-o zodie foarte rară, care nu apare o dată pe an ci o dată la 1000 de ani când pe cer, pentru o singură noapte şi dintr-un singur punct de pe

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

pământ, se poate vedea o constelaţie de şapte stele ce schiţează silueta unui pescăruş...", şi Santorela citi din carte: "care cuprinde cu aripile sale Carul mare şi Steaua Nordului". E zodia Pescăruşului, despre care se ştiu puţine lucruri, cele mai importante fiind că... (din nou citi din carte) "cei născuţi atunci nu au linia vieţii în palmă, linia capului şi a inimii sunt împletite şi de asta n-au decât două şanse de-aş duce viaţa: în nebunie sau înţelepciune" Dar de unul care să sfârşească înţelept nu pomenesc nici măcar cărţile astea vechi. Se mai ştie că... "după 40 de ani somnul lor e cuprins de vise ciudate care le pot lua minţile dacă cugetul lor nu e suficient de puternic şi curat."

Cavalerul zâmbea şi numai un ochi versat ca al ţigăncii putea sesiza că de fapt era mort de frică în urma a ce auzise. Se gândea Cavalerul cum că singura lui şansă de a nu înnebuni în urma unor vise stranii şi aducătoare de depresii este să găsească cât mai repede pe înţeleptul înţelepţilor care să-l lumineze şi pe el cât mai repede posibil. Se mai gândea neliniştit că habar nu are ce-i acela un pescăruş. Revelaţia faptului ca oricât dădea el un sens drumului de până acum acesta părea a nu duce nicăieri, că în afară de el nimeni nu-i vorbise de înţelept, că cea mai mare parte a întâmplărilor de care îşi aminteşte erau fie confuze, fie ridicole fie închipuite în totalitate, aduse personajul nostru într-o stare de tristeţe lucidă cum nu-i mai fusese dat să trăiască până acum. Zâmbea, doar un tremurat uşor al mustăţii, un pescăruş rănit şi obosit, spunea ceva despre cum îşi plângea de milă Cavalerul pentru soarta nenorocită pe care avea să o îndure.

După ce Santorela privi scurt şi zâmbind a aprobare pe Marancho, care deja uitase cu desăvârşire de Cavaler şi închise uşor ochii pentru a-i spune să aibă răbdare, privi cu afecţiune curajosul Cavaler care acum tremura în faţa unui închipuit destin.

– Hai conaşule, că nu-i Dracul atât de negru. (Ce ştia ea despre ce culoare are Dracul, îşi spuse iritat Cavalerul) şi lasă tristeţea asta să se stingă în tine, n-o mai alimenta cu lacrimi

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

care plâng o soartă despre care nu ştii mare lucru. Hai, degeaba te prefaci a râde la ceea ce ai vrea să pretinzi că sunt prostiile spuse de mine. Mai bine te-ai sui pe cal şi te-ai întoarce exact pe drumul pe care ai venit, până la marginea pădurii să-mi aduci o iarbă ce ţi-ar face bine. Ai s-o recunoşti uşor pentru că e singurul fel de plantă care are flori acum în prag de iarnă, nişte flori mici, albastre, cu mijlocul negru şi în timp ce-i vorbea îl lua de mână pe Cavaler şi cu aceeaşi blândeţe hotărâtă de care mai dăduse dovadă îl scoase pe uşă afară.

Rămase în pragul uşii câteva clipe, ai fi zis că se gândeşte, de fapt era uluit că asemenea îndrăzneală nu stârneşte în el torente de replici ucigătoare, după care se sui pe cal zicându-şi că din moment ce tot e măcinat de tristeţe şi ţiganca asta pare că i-a ghicit bine până acum, nu e nimic rău să se ducă după floricelele albastre cu mijlocul negru, ce-ar avea altceva de făcut?

Aşa ajunse Cavalerul, aproape fără să vrea, să descopere pentru prima oară problema unghiurilor din care priveşti lucrurile.

Prima schimbare care îi dădu de gândit fu că pe drumul de întoarcere mai toţi oamenii se uitau la el, şi chiar i se părea de mirare că vede în privirile lor o urmă de încurajare şi simpatie. Doar babele de după streşinile gardurilor îl fixau cu ochi zbârciţi ce păreau pictaţi de un pictor naiv, la fel ca la venire. Pe urmă îl miră că nu mai bătea vântul şi un soare distant încălzea cu măsură lucrurile. Era mirat cum poate acelaşi drum să pară atât de diferit când era parcurs în sens opus. Nu se gândea el la o posibilă simbolistică, cum nici noi de altfel, doar un pui de gând, ce părea a gânguri că lucrurile nu sunt tot timpul ceea ce par, nu-i dădea pace deşi nu-l pricepea.

La marginea pădurii, fără să caute cu mare atenţie, descoperi că toată liziera era pictată cu albastrul adânc, corul tăcut a mii de flori. Cum de n-a observat lucrul ăsta la venire? De ce fel de orbire suferea? Îşi umplu desaga îngândurat şi porni înapoi.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

În drum spre Santorela lucrurile păreau a se fi schimbat din nou. De exemplu băgă de seamă că pe marginea drumului erau pomi în care cântau frumoase păsări colorate şi observă că nu se întâlnea pe drum decât cu bărbaţi. Şi uite-aşa, tot descoperind o lume pentru care nu avuse ochi, uită în mare parte de tristeţea soartei lui şi intră în casă destul de bine dispus şi preocupat de problematica noua a unghiurilor din care priveşti lumea.

- Hai Conaşule că mult ţi-a mai trebuit. Ia mai arde-i o ţuică să-ţi alunge frigul din mădulare. Ţiganca asta părea mai degrabă hangiţă, preocupată de veselia clienţilor ei, decât o ghicitoare care să te zguduie cu preziceri incredibile, îşi spuse Cavalerul în timp ce vitejeşte goli din prima cana cu ţuică şi dădu să spună ceva.

- Nu te îngriji tu de ghicit, avem vreme, spuse Santorela bănuind ce voia să întrebe omul nostru. Până una alta ia spune-mi de-ai văzut pe drum ceva ce te-a mirat.

Şi povesti Cavalerul nostru despre uimirea pricinuită de descoperirea unor detalii care depindeau de sensul în care parcurgea drumul şi că aşa ceva nu i se mai întâmplase până acum.

- Asta-i explicabil din moment ce acum e prima oară când parcurgi un drum şi înapoi, doar de când ai plecat nu cred să te fi întors măcar un pas. Mai e şi o poveste mai subtilă, drumul pe care te-ai întors nu era acelaşi drum, era altul, deci de fapt nu te-ai întors pentru că aşa ceva nu se poate pentru că tu erai altul. Intuind din încruntarea Cavalerului că acesta nu pricepea nimic se grăbi Santorela să adauge:

- Ei, nu-ţi bate capul, ai să pricepi când va veni vremea, dădu ţiganca din mână a nepăsare, risipind în acelaşi timp aerul încărcat de efortul intelectual inutil al Cavalerului.

- Dar măi femeie, când ai de gând să-mi ghiceşti în cărţile cu figuri despre ce-o sa fie ?

Ţiganca privi amuzată.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

– Trebuie că vii de departe de ai ideile astea ciudate în cap cu ghicitul în cărţi. Ghicitul e un har al interpretării lumii semnelor, nu doar a celor ce ne vorbesc în cărţi, şi nu se face aşa la comandă doar pentru că avem un conaş nerăbdător să vadă îndoielile chinuitoare din ultima vreme sfârşite printr-o profeţie luminoasă. Pentru asta trebuie să fii cu sufletul curat şi liniştit, cu privirea limpede şi tare, ceea ce nu e cazul tău dacă mă uit mai bine la tine. Şi îl fixă Santorela cu o privire ce părea a spune toate adevărurile pe care Cavalerul le ţinea prizoniere din frica de a nu se face de râs încât plecă privirea, nu neapărat cu vinovăţie ci mai mult cu recunoştinţă că nu aude aceste adevăruri pronunţate cu voce tare. Până una alta ia şi bea ceaiul asta, să-ţi alunge tremurătura tristă a mustăţii, ai să dormi liniştit. Mai vedem noi mâine.

Cavalerul se supuse fără să observe cum Marancho îl privea uluit şi deopotrivă îngrozit, era prima oară când descoperea un Cavaler supus. Se întinse pe o laviţă şi adormi imediat după ce termină ceaiul din florile albastre.

Poate din pricina ceaiului, poate din pricina oboselii sau pur şi simplu pentru că nu era cazul, Cavalerul nu mai avu un vis cu tâlc, ci unul de care avem parte cu toţii, în care nu exista nici cea mai mică urma de coerenţă, anagrame onirice ale unui subconştient ce fuge de raţiune. Cum probabil nu interesează pe cineva descrierea unui vis absurd (ne ajunge că le visăm) e timpul să vedem ce au scris istoricii peste sute de ani despre persoana şi viaţa Cavalerului, lasând pe Santorela şi Marancho să dea curs vigorii lor neinhibate de prostiile filosofiei, departe de privirile noaste.

Cam asta a rămas în istorie, mai precis într-un manual de clasa a opta, din Cavalerul pe care noi începem a-l cunoaşte prea bine:

"Mari figuri ale istoriei poporului nostru. Din galeria figurilor de seamă de mari bărbaţi de arme se distinge cu tărie personalitatea dârză a celui care a fost Marele Cavaler al Ordinului

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Drept." Şi continuă: *"Călătorind prin ţară băga spaima în hoţi şi mincinoşi* (parcă nu el ar fi ajutat hoţii la han pe vremea când era bolnav) *şi când era cazul conducea trupe viteze de oşteni care dădeau piept cu cotropitorii la fruntariile ţării. Născut cu mai bine de 500 de ani în urma într-o familie de oameni simpli a demonstrat de mic calităţi de adevărat lider* (nu numai noi dar nici Cavalerul nu avea nici o amintire mai devreme de vârsta de 15 ani şi nu-şi văzuse părinţii niciodată, până pe la 25 de ani declarând că nu are mamă întrucât pe el l-a născut o bunică) *apărând oamenii simpli de abuzurile moşierilor setoşi de averi, purtând mai departe stindardul luptei pentru emancipare şi eliberare. Sub conducerea lui înţeleaptă ţăranii au format adevărate armate ce anticipau dialectica luptei de clasa."* Cred ca e suficient pentru a pricepe cam ce este manualul de istorie de clasa a opta. De altfel nu demult guşaţii patrioţi s-au inflamat demonstrativ la emisiunile TV pe tema lipsei de patriotism a anumitor manuale de istorie care încercau, între noi fie vorba, să spună deschis despre apucăturile şi naivitatea Cavalerului.

Discuţia e fără de sfârşit, tot literatura pare a fi mai obiectivă.

Există însă o scriere, un soi de povestire naivă care, sub aparenţa unui dialog, povesteşte cu oarecare haz despre o scurtă perioadă din viaţa Cavalerului, cel mai probabil din perioada pubertăţii acestuia. Povestioara am găsit-o într-o mănăstire şi pare a fi scrisă de un călugăr ce se împrietenise cu puştiul nostru ce-şi păştea oile la acea vreme pe sub zidurile mănăstirii. Ce-o fi văzut Călugărul la adolescentul în care inocenţa copilăriei împreună cu dorinţele misterioase ce înfloreau în el alcătuiau în sufletul lui un soi de minotaur caraghios ce se manifesta mai cu seama printr-o voce măgărească, o faţă plină de coşuri şi o confuzie mintală de neînchipuit, este greu de spus.

Tot greu de spus este şi dacă adolescentul despre care vorbeşte călugărul este chiar Cavalerul nostru, întrucât dincolo de-a ghici în modul de gândire al copilului aceleaşi

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

fantasme şi un idealism desuet, aceeaşi obsesie pentru a afla răspunsul la întrebari imposibile, cum bine îl ştim pe Cavalerul nostru la maturitate, alte dovezi cum că ar fi vorba de una şi aceeaşi persoană nu avem.

Cum nu ne propunem să facem istorie, şi am văzut cam ce poate reţine cu obiectivitate ştiinţifică istoria, asta nici măcar nu prea are importanţă, poate foarte bine să fie o simplă invenţie, cum e în cele din urmă şi ceea ce numim realitate. Mai bine, în timp ce Cavalerul continua a-şi visa visul încâlcit şi Marancho şi cu Santorela au adormit mulţumiti după împlinirea chemărilor fireşti, să vedem ce scria călugărul nostru.

Aceast fragment vechi începe într-o zi de vineri, zi de post:

Vineri.

Astăzi, pe când mergeam după lemne în pădure, am întâlnit din nou pe copilul acela cam încet la minte care are obiceiul să-mi pună întrebări fără de-nţeles. L-am găsit şezând sub un copac, mai la umbră, şi fără a-mi da măcar ziua bună mă întrebă brusc:

- Cum se explică faptul că cerul e albastru?

Şi iată discuţia ce a urmat:

- Cum adică să se explice, aşa l-a facut Dumnezeu, după cum mie mi-a dat harul credinţei şi pe tine, Doamne iartă-mă, te-a facut cam tolomac. Ce fel de întrebare e asta, este ca şi cum m-ai întreba de ce avem două picioare şi două mâini sau de ce behăie oaia de colo!

- Păi behăie că e mulţumită, din câte o cunosc eu, dar, chiar aşa, de ce avem două picioare şi două mâini?

- Măi copile, ţie ţi-a luat Necuratul minţile de vorbeşti în dodii, mai bine ai veni să-ţi citească părintele, piei Drace, Doamne iartă-mă.

Putem bănui, în lipsa unei descrieri, cum puştiul se scărpina gânditor pe spate cu un băţ, privind nedumerit când la călugăr, când la cer şi spunând:

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

– Nu prea pricep eu ce are a face Dracul cu chestiunea albăstrimii cerului.

– Nu de albăstrime vorbesc eu ci de dorinţa ta de-a iscodi lucrurile date de la Domnul şi de a găsi în ele o ordine a ta, personală, ăsta-i lucru drăcesc. Păi să presupunem că ai avea o explicaţie, la ce ţi-ar folosi?

– M-aş bucura că pricep ceva, că sunt mai deştept decât eram înainte.

– Asta crezi tu a fi deşteptăciune? Îţi spun eu ce-ar urma. Dacă de exemplu ai şti că-i albastru din cauză că lumina de la soare e de mai multe culori într-una singură şi că aerul are proprietatea divină de a se hrăni cu toate culorile mai puţin albastru, primul lucru pe care l-ai face ar fi să te întrebi de unde pofta asta specială a aerului. Iar dacă eu ţi-aş spune ca poţi să interpretezi lumina ca valurile de pe un lac şi aerul ca o stâncă în mijlocul lacului, stâncă de care trec valurile mari dar nu şi cele mici, probabil că ai spune că mi-am pierdut minţile, cum să fie lumina valuri şi aerul stâncă? Iar dacă în cele din urmă ai pricepe că astea sunt metafore menite să te facă să vezi lucruri pe care nu le poţi vedea, m-ai întreba de ce trece valul mare şi nu trece valul mic? Şi toată consecinţa acestei dorinţe de cunoaştere ar fi că ai şti că cerul e albastru pentru că valul mare e mai mare decât stânca iar valul mic mai mic decât ea, ceea ce, trebuie să recunoşti, te face să-ţi dai seama cât de prost eşti, nici vorbă de mulţumirea ta ca ai devenit mai deştept. De ce, de ce, de ce, aşa vă ia necuratul minţile.

Putem să ne închipuim cum această lungă tiradă l-a lăsat pe băiatul nostru tare nedumerit, uitând să se mai scarpine, rămânând înţepenit cu băţul după gât şi încruntându-se mai tare când la călugăr când la cer. În probabila tăcere care a urmat putem desluşi clopoţeii oilor, cântecul păsărilor şi foşnetul copacilor iar pe lângă asta şi aerul ironic de victorie al călugărului nostru.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

- Poate că-s eu prost da' nu văd ce e rău în a găsi explicaţii chiar dacă nu le înţelegi pe de-a-ntregul. Uite, te-ntreb eu, cade bolovanul ăsta când îi dau drumul? Baiatul ridică un pietroi pe care-l lăsă sa cadă cu o bufnitură. Cade. Buuun. De ce cade?

- Păi, că nu-i nimic să-l ţină.

- Vezi? Şi cum crezi tu că se putea construi piatră cu piatră mânăstirea de colo, unde tu te rogi şi dormi sforăind de se-aude până-n sat, dacă n-ar fi fost un prost ca mine să se-ntrebe şi să caute explicaţii despre stabilitatea pietrelor şi alcătuirilor din pietre? Ce, adică-mi spui tu mie că Satana, prin gândul ăsta al iscodirii de l-a sădit în mintea arhitecţilor, a dat o mâna de ajutor la construcţia unei mânăstiri? Şi crucea de argint de la gâtul tău e tot lucrul Satanei care a băgat în capul unor alchimişti dorinţa de-a iscodi proprietăţile metalelor?

- Măi copile, Doamne iartă-mă, vorbeşti cu prea mare uşurinţă de Necuratul, dar poate că nu eşti chiar aşa de tolomac pe cât pari. Hai că m-am luat cu vorbele astea slobode şi am uitat de lemne. Domnul să te aiba-n pază.

M-am despărţit de băiat grozav de tulburat, deşi nu am lăsat să se vadă.

Luni

N-am ieşit din mânăstire şi mă rog tot timpul la Dumnezeu să-mi lumineze calea.

Miercuri

Grozava îndoială din sufletul meu e greu de dus de unul singur aşa că m-am dus la Stareţ să-mi uşurez sufletul. După ce i-am povestit discuţia cu băiatul s-a uitat blând la mine şi mi-a zis:

- Eu nu ştiu ce să zic fiule. E drept că o parte a iscodirii firii lucrurilor lucrează întru Domnul iar o alta pentru Necuratul. Dar unde este graniţa nu pot să ştiu. Că doar cu ştiinţa

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

metalelor facem clopote să vestim rânduielile dar turcii fac tunuri cu care ne fac praf şi pulbere clopotele noastre. Pare-mi-se mie că nu iscodirea e de la Necuratul ci el se bagă în sufletele celor lipsiţi de credinţă de-i face să folosească pentru scopurile lui întunecoase rezultatele iscodirii. Dar numai Dumnezeu le cunoaşte pe toate.

Mă rog pentru tine fiule, dar pentru orice eventualitate îţi dau şi-un canon de 10 mătanii pe zi şi de 33 de ori pe zi Tatăl Nostru să te ţină departe de-a păcătui cu gândul.

De aici încolo jurnalul-povestire nu mai aminteşte de băiat, poate din cauza fricii călugărului de a nu păcatui, frică ce l-a făcut să nu mai cerceteze sau să amintească lucrurile astea încîlcite.

Şi cum în satul Santorelei tocmai cântă cocoşii de dimineaţă nu are rost să mai zăbovim la scrierea care cel mult ne va da o imagine aproximativă a unor vremuri ce par îndepărtate dar nu-s prea diferite de-ale noastre.

Cavalerul se trezise deja, după un somn cum nu dormise de mult, mirat de faptul că e odihnit şi nu are a-şi aduce aminte nici un coşmar plin de simboluri înfricoşătoare sau de absurdităţi care să sporească absurditatea vieţii lui. Sigur, era totuşi ceva neliniştitor şi oarecum absurd pentru că îşi aducea aminte, din frânturi, ceva de genul că visase că dormise sau că visase că visase că dormise, însă lăsă grabnic gândul să se spargă-n cioburi, săturat se pare de a se tot uita în oglinzi în care în loc de mustaţa răsucită cu îndrăzneală, obrajii rumeni şi ochii neînfricaţi vedea doar caricaturi monstruoase şi care nu aveau nimic de-a face cu curăţenia vieţii lui.

Şi pentru a demonstra neliniştii însăşi că vin vremuri noi, pentru care era pregătit, sări sprinten de pe laviţă, ieşi în grabă afară numai în izmene, neluând în seama ochiul întredeschis şi zâmbitor al Santorelei, scoase o găleată de apă cântând fals dar din toată

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

inima ceva ce părea a fi un marş şi se spălă împroşcând dimineaţa cu stropi, strigând, oftând şi tropăind în mod ciudat de asemănător cu ceea ce noi ştim a fi un dans african.

Un vrăbioi aproape sferic privea cu oarecare interes, când cu un ochi când cu celălalt, ca şi cum ar fi văzut cu fiecare în parte o realitate diferită şi se amuza alternându-le şi ciripind cu o uimire şmecherească.

Cum afară era destul de rece, după ce dansă Cavalerul o vreme în faţa găleţii, o rupse la fugă strigând şi mîrâind, ţipând şi oftând voluptos în casă să se şteargă.

Santorela era deja îmbrăcată şi aranjată, doar Marancho îşi dormea somnul pe care îl ştim, zâmbind, complet surd la gălăgia stârnită de Cavaler.

– Scoală fiinţă leneşă şi delăsătoare şi nu lăsa frumoasa dimineaţă să-şi cânte bucuria în timp ce tu dormi ca un bolovan pe marginea drumului, insensibil la trăsurile frumuseţii ce trec pe lângă tine! Şi în timp ce striga poetica sa dojană îl scutură violent pe Marancho care cu acelaşi zâmbet pe faţă deschise ochii cam năuc şi întrebă:

– Cum?

– Scoală cioflingarule! deveni Cavalerul mai lumesc şi pentru a puncta imperativul acestor vorbe îl trânti jos din pat după care dădu din mâna a lehamite şi se întoarse spre Santorela:

– Cum vă fu nobilul somn, domniţă?

Santorela izbucni într-un râs sănătos auzind aşa întrebare pretenţioasă şi gândindu-se la zbenguielile de azi-noapte, atât de înfocate încât nici sforăiturile straşnice ale Cavalerului nu se mai auzeau.

– O, Conaşule, atât de bun şi de sănătos cum nu cred să ai tu parte prea curând deşi ţi-o doresc din toată inima. Bag de samă că ai dormit şi tu zdravăn din moment ce neliniştea ta de-aseară s-a risipit. Acum că mintea ţi-e limpede aş putea a-ţi spune ceva lucruri ce nu

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

puteam a ţi le spune mai-nainte numa' că ar fi bine să pui ceva pe tine, nu se face să-ţi spun lucruri serioase în timp ce tu eşti în izmene.

Privea Cavalerul cu atenţie la Santorela, în timp ce se îmbrăca, aşteptând cu inima împăcată orice prezicere, cât de nefericită ar fi fost ea, realizând într-un fel care nu prea-i stătea în fire că oricum nu poate schimba nimic dar cel puţin îşi va putea privi cu îngăduinţă ironică soarta care, din acel moment, credea el, nu va mai putea să-i dezvăluie surprize.

– În primul rând ar fi o greşeală să-ţi ghicesc viitorul pentru că există o mare şansă să dau greş, (dezamăgirea pleoşti mustaţa cavalerească transformând-o într-un pescăruş slab şi înfrigurat). După cum ţi-am spus ghicitul este o artă a interpretării lumii semnelor, ori muritorii ca mine nu pot decât să se bazeze pe experienţă, o bună cunoaştere a oamenilor şi uneori pe intuiţie, şi asta nu este de ajuns când semnele sunt încurcate.

În cazul tău, conaşule, semnele sunt aşa de contradictorii încât nici eu nu pot face o previziune cât de cât onorabilă care să nu-mi afecteze reputaţia şi, dincolo de reputaţia mea, nu vreau să te-ncurc cu preziceri greşite care ţi-ar face viaţa un haos mai mare decât cel existent, care oricum pare greu de suportat. Zodia Pescăruşului nu e de nasul şi de ştiinţa mea şi aş păcătui închipuindu-mi că pot să pricep cum astrele ţi-au influenţat viaţa. Va trebui să-ţi trăieşti viaţa aşa cum ţi-e călăuzită de proprii paşi nesiguri.

Cum mi-am închipuit că spunându-ţi asemenea lucruri te vei întrista, am să-ţi spun totuşi ceva ce ar putea să-ţi fie de folos. Sunt unele semne, poate singurele lămurite, care spun că tu umbli teleleu prin lume căutând pe un anume înţelept care să-ţi spună ce e viaţa. Asta ca să nu spui că nu-s în stare a ghici chiar nimica despre tine. Eu nu am întâlnit asemenea om dar am auzit că în sud există un om înţelept ce ştie cu mult mai multe decât poate o biată ţigancă ca mine să-ţi spună, om pe care ai să-l găseşti într-un oraş cu zece

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

turle. Şi fii atent, sudul înseamnă că dimineaţa ai soarele în stânga iar seara în dreapta iar în stânga îţi bate inima. Domnul să te aibă în pază.

Cavalerul înţelese că mai mult de atât nu poate să afle şi ieşi fără să spună nimic. Marancho care aproape nu existase în toată vremea asta se îmbrăcă în mare viteză, se scotoci repede de cîţiva galbeni, îi puse încurcat pe masă şi spuse: pentru el..., arătând cu capul în direcţia uşii pe unde ieşise Cavalerul.

Santorela zâmbi, îl mângîie pe Marancho ca pe un copil mic, apoi îl bătu şmechereşte pe fund şi-i ură drum bun făcându-i cu ochiul.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

cinci

CONFRUNTAREA CU NATURA IMPOSIBILĂ A TIMPULUI

Fundaţia valorilor sistematice. În sfârşit, mai micul înţelept. Zâmbetul ca principiu al vieţii şi natura imposibilă a timpului. Un altfel de vis.

Trebuie să recunoaştem că multe s-au schimbat în modul Cavalerului de a privi lumea din jur. Existenţa micului înţelept, odată confirmată de Santorela, avu darul de a-i alunga apucăturile anxioase, făcând să dispară acel optimism tembel cu care obişnuia mai-nainte să-şi mascheze nesiguranţa. Pe de altă parte, ceva din farmecul Cavalerului se dizolvase în propria stăpânire de sine, înconjurându-l cu un aer mai bătrânicios şi mai blazat. Lucrul acesta îl neliniştea pe Marancho care, deşi nu-l pricepea ca atare, se simţea stingher alături de noua persoană a Cavalerului, în care nu mai regăsea izbucnirile de veselie fără rost şi iniţiativele aparent bine motivate dar constant absurde de pe vremuri. Era doar un slujitor trist care-şi însoţea stăpânul pe un drum anost către o ţintă precisă, care pe măsură ce devenea mai concretă şi apropiată îşi pierdea cu desăvârşire farmecul.

A-l găsi pe micul înţelept nu mai era un drum printr-o ţară a misterelor către o închipuire iubită ci mai degrabă drumul din sat până la moară, moţăind în căruţă, când nimic nu se întâmplă şi ştii precis că odată ajuns descarci sacii, macini făina şi te-ntorci moţăind pe acelaşi drum, iar consumarea asta imaginară a unui viitor plat dar extrem de precis previzibil nu te face decât nerăbdător să termini treaba mai repede şi să aştepţi implorând ceva să te recheme din exilul rutinei.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Cel puţin aşa părea pe moment, când eroii noştri urmau un drum indicat cu precizie către sud, ghidaţi fiind în identificarea acestuia de bătăile inimii, aşa cum le spusese Santorela.

O vorbă nu schimbară, deloc nu se opriră şi nici ochi nu aveau pentru ce era în jurul lor, un decor pictat pe carton care nu interesa decât în măsura în care desemna locul în care se aflau personajele.

Tocmai decorul acesta ignorat avea să fie sursa unei schimbari radicale. E greu de spus dacă ceea ce urmează s-a petrecut în realitate (cum la fel de greu este să spui ce-i realitatea) cert este că decorul odată ignorat profită de blazarea lor neatentă şi-i transportă direct în zilele noastre. Cavalerul şi Marancho se aflau la intrarea unui orăşel de provincie contemporan, cu cunoscutele blocuri paralelipipedice, îngrămădite unele în altele ca nişte cutii goale într-un depozit fără rost.

Marancho fu primul care ridică ochii cu care urmărise posomorât şi descurajat drumul prăfuit punctat cu smocuri de iarba. Un zâmbet îi lumină faţa pe masură ce descoperea în ciudatele castele în formă de cuburi ce se zăreau în faţa lui revenirea vremurilor vii şi neaşteptate de odinioară.

Cavalerul, care tocmai trăia sindromul drumului la moară şi găsea că viaţa e cam lipsită de rost, mai merse o bucată până realiză că Marancho se oprise şi se-ntoarse să vadă ce s-a întâmplat cu coate goale de nu-i mai aude paşii târşâiţi. Îl văzu pe slujitorul lui zâmbind cu gura până la urechi şi braţele larg desfăcute, strigându-i:

- Mărite stăpâne, dacă ăsta-i drumul spre sud eu bag sama că drept în sud am ajuns!

- Da ce motiv de hilizeala ai, măi ţărane? întreba acru Deznădăjduitul.

- Păi cetatea de colo, de arată cum arată, n-o fi de râs, preabunule?

Cavalerul privi şi realiză imediat că exilul tristeţii monotone se sfârşise şi multe aventuri îl aşteptau în cubica cetate. Grăbiră pasul comentând despre drumul de smoală, neted precum

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

luciul apei liniştite, ce-l zăreau în faţa lor şi pe care căruţe de tablă colorată şi lucitoare alergau tăcute cu iuţeala săgeţii.

– Măi Marancho, începu prietenos Cavalerul odată ce speranţa trăia în el din nou, cum naiba se mişcă neasemuitele trăsuri cu geamuri de le vedem colo? Cine le trage, că eu cai nu văd?

– Poate că în locurile astea caii sunt mici, tare iuţi şi stau ascunşi în trăsură! lansă slujitorul o ipoteza ce-l făcu să râdă în hohote pe Cavaler care nu realiza cât de aproape de adevăr era Marancho.

Discutară apoi despre blocurile cu zece etaje care erau semnul clar al celor zece turle din indicaţiile Santorelei, necontând ca erau trei în loc de zece şi nu aduceau de fel cu nişte turle. Vom vedea ceva mai târziu că noi ne înşelăm crezând că ei se-nşală aprinşi de fierbinţeala unui prea mare entuziasm. Dar toate la timpul lor.

Departe de-ai speria, toate lucrurile astea nemaivăzute le provocau o veselie isterică, atât de serios îi încercase disperarea banalităţii. Pentru a încâlci definitiv lucrurile destinul hotarâse că în oraşel era extrem de important ca în exact acel moment să aibă loc un festival medieval.

Ceea ce pricepură personajele noastre este că cei ce erau costumaţi în ruşinoase haine strâmte şi subţirele şi umblau în colorate opinci caraghioase erau cei costumaţi pentru un carnaval cu tematică necunoscută şi nu conţii, boierii şi ţăranii ce beau bere înconjuraţi de bâlciuri şi trubaduri pe deplin cunoscuţi. Această familiaritate îi făcea să ignore deocamdată orice avertisment că erau în altă lume şi în acelaşi timp îi făcea să se piardă nevăzuţi în mulţime. Doar vreun actor blazat îi privea cu invidie deghizată în dispreţ pentru ţinuta lor autentică şi naturaleţea cu care jucau, credea el, personaje ale epocii medievale. Confuzia era reciprocă şi totală.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Tot discutând ipoteze fanteziste despre scopul şi mecanismul alcătuirilor stranii din jurul lor (de exemplu explicară cum de nu cade un biciclist ce trecu pe lângă ei prin faptul că acesta era un neasemuit alchimist care se sprijinea cu forţa gândului, nevăzută, pe stânga şi pe dreapta şi astfel rămânea în echilibru) ajunseră la o tejghea unde se servea bere la halbe de sticlă şi Cavalerul îşi exprimă cu voce tare dorinţa de a gusta din acel nemaivăzut lichid auriu într-un splendid ulcior din cristal de îngerească puritate. Rugamintea îmbrăcată în cunoscutul stil baroc îl făcu pe barmanul slinos şi plictisit să se-ncrunte la ei, săturat de bîlciul care ţinea de dimineaţă şi unde, pentru că berea era pe gratis, nu făcuse nici un bacşiş.

De pus bere-n apă pusese, din obişnuinţă şi pentru a se răzbuna pe voia bună a celorlalţi, pe care el n-o suferea, dar să stai o zi în soare şi să-i mai rabzi şi pe cretinii ăştia beţi de se dau boieri sau conţi era prea de tot. Se pregătea să-i înjure printre dinţi când Marancho, neavând nici o idee că-i pe gratis (şi chiar dacă le-ar fi spus cineva, n-ar fi acceptat Cavalerul ceva de pomană, doar nu era un neisprăvit de cerşetor) puse un galben pe tejghea.

Pentru început, după mărime, slinosul se gândi ca a primit în bătaie de joc 50 de lei. Mai apoi realizând ca moneda e de un galben mai deschis o luă între degetele lui grase şi albe şi o privi cu ochiul sceptic cu care de obicei măsura neîncrezător bunăstarea clienţilor lui. Când se decise că pare a fi bună de ceva şi dădu să o bage în buzunar zâmbind indulgent şi destul de chinuit (nu prea era obişnuit să zâmbească), un bărbat într-un costum corect şi privire excesiv de jovială, care urmărise cu interes scena rezemat de tejghea, interveni:

– Stimate domn, dacă-mi permiteţi, eu am înţeles că berea nu costă nimic la dumneavoastră, eu personal, director cu sponsorizarea în comitetul de organizare al acestui festival, am aranjat cu fabrica de bere chestiunea aceasta. Pe lângă asta, fiind un pasionat numismat, colecţionar de monezi mai pe înţelesul dumneavoastră, mi se pare că moneda aceea mică este un galben din Evul Mediu sau, în orice caz, o foarte bună imitaţie. Dacă-mi

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

permiteţi..., şi directorul cu sponsorizarea, profitând de perplexitatea barmanului a cărui minte deprinsă mai mult cu cifrele şi răutatea arţăgoasă încă nu reuşise să descifreze pe de-a-ntregul frazele turuite ale directorului, îi luă moneda din mâna şi începu să o analizeze mai de-aproape, mormăind a uimire.

– Dar domnilor, se întoarse directorul spre eroii noştri, acesta este un galben autentic, care valorează pe puţin zece milioane!

– Cum adică autentic şi ce zece milioane? întrebă Cavalerul atât de consternat de neînţelesul spuselor directorului încât uită obligatoriile introduceri înflorite necesare la începutul conversaţiei cu un străin distins.

– Păi moneda asta datează de pe la 1500 şi pare a fi din aur! continuă directorul atât de aprins încât nu sesiza că ceva, evident, era în neregulă cu naivitatea surprinzătoare a interlocutorilor lui care au plătit un barman cu o astfel de monedă. Daţi-mi voie să mă recomand: Iorgovescu, profesor de istorie, inventator şi preşedinte al fundaţiei pentru valori sistematice, director cu sponsorizarea la acest festival unic în felul lui.

Cu ocazia aceasta Cavalerul realiză că nu are nume sau dacă avusese l-a uitat aşa că se boteză simplu, cum ştim noi că fac indienii, "Cel ce caută înţelepciunea", făcu o plecăciune adâncă şi întrebă imediat dacă distinsul domn pe care soarta cu infinită bunătate îl scoase în drumul lor n-ar putea să-i explice şi lui ce e aceea o fundaţie. Mirat de asemenea întrebare, ce suna a bătaie de joc, dar nevrând să rateze o ocazie de a vorbi despre tot ce ştie, cea mai mare plăcere pe care şi-o putea oferi, Iorgovescu începu să explice că o fundaţie, este la fel ca în cazul clădirilor, baza şi temelia societăţii, loc de adunare pentru cei cu scopuri nobile şi care nu sunt pe deplin stricaţi de teroarea banului.

Deşi n-a priceput mai nimic, Cavalerul, căruia descrierea îi suna familiară, îşi declară intenţia de a deveni şi el fundaţie, dat fiind că s-ar părea că i se potriveşte.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

– Asta-i culmea, râse ca de-o gluma bună Iorgovescu, măi oameni buni dar voi vă ţineţi de bancuri. Hai că dau şi eu un rând de bere.

Spre deosebire de Iorgovescu, căruia atenţia exclusivă pentru propria persoană, cultivarea ei cu cele mai alese vorbe şi, în sfârşit, expunerea acesteia faţă de cei doritori să o admire, îi ocupa mai tot timpul sfârşind prin a-i atrofia orice dorinţă de a pricepe ce se întâmpla în jurul lui, Cavalerul începu să bănuiască în spatele cuvintelor din ce în ce mai dese pe care nu le pricepea existenţa unei lumi străine lui.

Primul impuls a fost să creadă că visează, se ciupi în multe feluri, până la sânge, şi concluzionă că dacă-i vis trebuie să fie atât de profund că-i fără putinţă de trezire. După aceea se gândi că gestul de-a te ciupi ca să-ţi dai seama că nu visezi este absurd, din moment ce te ciupeşti în vis, te doare tot în vis şi n-ai motiv de trezire. Gândul acesta rostogoli la vale alt gând, cum c-a murit, dar îl abandonă repede şi pe acesta negăsind nici o asemănare cu raiul sau iadul în lumea caraghioasă ce-l înconjura şi cu atât mai puţin în turuiala lui Iorgovescu. În cautarea unei explicaţii ajunse în cele din urmă la concluzia că Satana îl încearcă cu ispite rafinate, atât de rafinate încât nici el, cuget curat, nu-şi dă seama de ele. În tot acest timp, când încerca să priceapa ce se-ntâmplă, îl privea pe Iorgovescu, care turuia în continuare, şi nu contenea a se mira de neînţelesul vorbelor lui.

Cine e Iorgovescu? Preşedinte al fundaţiei valorilor sistematice şi inventator al procedeului de admirare perpetuă, acest interesant personaj, care aparent nu făcea decât să vorbească însufleţit de o energie inepuizabilă şi, ce-i drept, deseori cam cotropitoare, ştia mai multe despre subiectul care-l frământa pe Cavaler – înţelepciunea – decât era chiar el însuşi conştient că ştie. (Între noi fie vorba, până şi coate goale de Marancho părea să ştie mai multe). Nu e aici vorba de ce credea el că ştie, e mai ales vorba de ce ştia neştiind că ştie. De

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

fapt dacă-l întrebai ceva pe tema asta riscai să asculţi minute bune tot soiul de parabole fără sens.

Strângea titluri de tot felul (de exemplu mai era şi preşedinte-fondator al fundaţiei pentru ierarhizarea ideilor aleatoare) nu cu frustrare transformată în ambiţii sociale compensatorii cum ne este cel mai des dat să vedem în jurul nostru ci cu inocenţa unui copil care aduce acasă tot ce-i place, fie că-s pietre, pisoi de pisică rătăciţi, cărăbuşi sau vreun băţ în formă de căluţ de mare. Ca acelaşi copil era gata să ţi le ofere gângurind pentru a-ţi împărtăşi mirarea şi bucuria lui şi nu făcea decât să aducă aproape de el lucruri mărunte ce mărturiseau existenţa unei lumi încărcate de mistere şi tot ca un copil uita de entuziasmul care-l cuprinse imediat ce interesul se aprindea pentru cu totul alt obiect, motiv pentru care nu terminase nimic din ce-ncepuse, viaţa lui fiind o colecţie de titluri ce aminteau de entuziaste începuturi îngropate în uitare.

Această inocenţă, căreia viaţa de om matur reuşise să-i adauge prea puţin cinism, din acela pe care noi îl denumim abilitate socială, era şi motivul pentru care ştia mai mult decât era conştient că ştie despre înţelepciune dar şi motivul pentru care era insuportabil pentru că te forţa să discuţi cu el orice lucru simplu, fie şi cumpăratul biletelor de tren, pe baza principiilor basmului. Cu siguranţă, dacă n-am fi atât de sterilizaţi de valori sociale şi principii, am putea să-l invidiem, acum însă mergem mai departe la fel ca un părinte agasat de bucuria copilului în faţa unei pietre când el are de rezolvat probleme mult mai importante cum ar fi serviciul şi nevasta care calcă-n strâchini şi a vedea cu aceiaşi ochi ca şi copilul lui ar fi mai degrabă semn de nebunie decât de delicată sensibilitate.

Adevărul despre Iorgovescu era însă necunoscut Cavalerului care simţi dintr-odată nevoia să curme conversaţia sub formă de discurs a preşedintelui fundaţiei valorilor sistematice.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

– Nobile prinţ, noi suntem cam pe fugă în ţinuturile astea neobişnuite dar trebuie să ne-ntîlnim cu cel mai înţelept om de pe-aici, fii bun şi spune-ne dacă nu ştii unde-am putea să-l găsim?

Nici nu apucă bine Cavalerul să termine politicoasa întrebare şi decorul, care-şi amintise vinovat cu acest prilej că s-a abătut de la povestea Cavalerului pe vremea când acesta era neatent, realizând respectuos condiţia lui de decor, odată satisfăcut capriciul de a schimba pentru o vreme sensul povestirii (între noi fie vorba, în felul acesta ne demonstrează tuturor că poate fi cu mult mai mult decât decor), se transformă cuminte la loc, de această dată sub ochii lor, astfel încât cei doi rămaseră singuri pe dealurile înverzite. În faţa lor un cioban, sau cel puţin aşa le păru în prima clipă, păştea cinci oi şi îi privea amuzat rezemat într-o bîtă.

Cavalerul şi Marancho, încă uluiţi de dispariţia lumii caraghioase în care conversau puţin mai-nainte, priveau muţi în ochii ironici ai ciobanului, sau, mă rog, ceea ce credeau ei că este un cioban, în căutarea unui cât de mic indiciu care să explice transformările radicale şi imprevizibile ale lumii din jurul lor.

Poate vă aduceţi aminte că întâlnirea cu mai micul înţelept trebuia să se petreacă de câteva capitole bune şi cu toate acestea nu a avut loc. Sigur că dintr-o mişcare această inconsecvenţă a povestirii putea fi corectată ştergând propoziţiile din introducerea de capitol care anunţau misterioasa întâlnire. Am fi pierdut astfel imaginea cât mai apropiată de adevăr a greutăţii cu care această întâlnire îşi face loc în viaţa Cavalerului cîştigând în schimb tăcerea unor cititori cu aplecare critică asupra construcţiei povestirii. Cum, din nou, cum le place contemporanilor noştri a spune, din respect pentru adevăr, nu putem schimba viaţa Cavalerului, lăsăm această imperfecţiune aşa cum e, bănuind că orice imperfecţiune odată acceptată îşi găseşte suficiente explicaţii riscând chiar să treacă drept adevărul însuşi.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Sfidând confuzia ce le înceţoşa minţile, în aerul rarefiat al unor înălţimi ce nu păreau deloc înalte, chipurile li se îmbujorară şi simţiră din nou, ca o adiere, pofta de-a trăi. În iarba de un verde esenţial gângănii cu platoşe minuscule, pregătite pentru un război ce nu avea să le mai prindă în viaţă, explorau ameţitoare vârfuri de ciulini adulmecând cu antenele timide înălţimi mai presus de văzul lor. Unele mai îndrăzneţe erau deja cocoţate pe cizmele rupte ale Cavalerului. Însăşi mustaţa lui părea impertinentă adulmecând aerul proaspăt într-un fel ce chema gândul la a gândi că ea nu e doar o simplă mustaţă. Prospeţimea se bucura în lucruri, dar, din păcate, nu şi în mintea Cavalerului.

Ce vedea el era doar un cioban cu nişte oi pe un oarecare munte şi doar un gând ce îl agasa ca o muscă supărătoare îl interoga mut, cu agresivitate poliţienească, despre neobişnuitul fapt de a te găsi brusc faţă în faţă cu un cioban după ce cu câteva clipe-n urma ai gustat din plăcerile otrăvite ale unei conversaţii politicoase cu un real preşedinte de fundaţie a valorilor sistematice. Deşi armonia domnea în jurul lui, cavalerul era orbit de propriile chinuri, aşa că, ce-i mai păsa lui de armonie?

Şi în fond, putea el să se-ntrebe, ce e armonia? Într-un fel cu toţii îl înţelegem pe cavaler sau cel puţin ne imaginăm că-l înţelegem. În alt fel cu toţii facem ceea ce el face, sigur că în cu totul alte situaţii, de faţă cu alte personaje şi, poate din nefericire, înconjuraţi de întâmplări mai puţin neobişnuite. Şi în cu totul alt fel îl judecăm, cel mai probabil ca fiind o fiinţă incoerentă şi naivă, presupunând (se-nţelege) că noi, nici pe departe, nu putem fi incoerenţi sau naivi. Singurătatea cavalerului ar putea ajunge acum insuportabilă dat fiind ca el devine exemplu al singurătăţii, măsura ei ultimă pentru dumneavoastră care nici măcar nu-l cunoaşteţi. Noroc că nici el nu vă cunoaşte şi poate a visa liniştit la bazaconiile lui atunci când simte că nu mai pricepe nimic şi că pierde irevocabil războiul lui inutil cu viitorul.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Şi ce făcea ciobanul în acest timp în care noi dezbăteam problema felului în care cititorul este înclinat să judece pripit un personaj, fie el şi principal? Ciobanul îl privea ironic.

În căutarea adevărului, aşa cum îi stă bine, cavalerul întrebă deschizând cu greutate gura:

– Tu... cine eşti?

Căutătura ironică din ochii ciobanului se aprinse aproape într-un râs în hohote mute, ochii îi râdeau strălucind cu putere şi părea că face eforturi să nu râdă când răspunse:

– Dacă ţi-aş spune ca sunt dracul, nu m-ai crede. Dacă ţi-aş spune ca sunt un înger din nou nu m-ai crede. Pentru că tu crezi doar ce eşti pregătit să crezi. Aşa că-ţi spun că sunt un biet cioban, ce ştiu eu despre viaţă şi cu atât mai puţin ce ştiu eu despre oamenii care apar din senin (nu era chiar nici un nor pe cer) pe dealurile pe care-mi pasc oile. Mai firesc îmi pare să-ntreb eu cine eşti tu să-mi tulburi cu tristeţile tale melancolice gândul cu care bucuros şi plictisit în acelaşi timp măsuram dealurile la care mă uit de când mă ştiu.

Cavalerul deschise gura să elibereze un şir lung de interogaţii care camuflau cu meşteşug câteva negaţii importante însă ciobanul fu mai rapid.

– Nu trebuie să-mi spui nimic, am avut parte de prea mulţi veniţi din lumea realităţii ca să nu recunosc uluirea neîncrezatoare ce ascunde şirul de întrebări tâmpite ce te pregăteşti să mi le pui. Fii bun, taci doar şi ascultă, dacă nu cumva urechile ce le porţi nu ţi-au fost date pentru a măsura viteza vântului. Şi, mai târziu, să nu te-ncerce slăbiciunea să te-ntorci să-mi reproşezi că nu ar fi fost adevărat ce-ţi spun acum pentru că oricum tu de felul tău asculţi doar ce vrei să auzi şi nici pe departe ce-ţi spun eu aşa că nici măcar nu se pune problema dacă am dreptate sau nu. Capisci?

Şi fără pauză, sporind zăpăceala care se instalase definitiv în gândurile Cavalerului, continuă:

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

– Nu văd de ce ai fi atât de mirat de cele ce ţi se-ntâmplă din moment ce de unul singur ai hotărât să apuci pe drumul căutării înţelepciunii fără să ştii că sunt şi pericole pe drumul ăsta, fără să bănuieşti că vei vedea lucruri de neînţeles ce au puterea de a-ţi lua minţile dacă nu ştii cum să le priveşti şi fără să întrebi pe cineva de-i bine sau rău, de ţi se potriveşte sau nu, dacă acum e vremea sau mai trebuie să aştepţi. Norocul tău că ai pierdut în mare parte prostul obicei de a te întreba de ce se petrece orice lucru, iscodind de dragul cunoaşterii şi celor mai banale întâmplări furându-le frumuseţea aşa cum făceai, când, copil fiind, băteai pe alţii la cap cu problema albăstrimii cerului. Indolenţa asta jovială te-a salvat pentru moment de la nebunia care începe să se răspândească ca un mucegai în mintea celor ce ajung să se confrunte cu natura imposibilă a timpului.

– Tu trebuie să fii mai micul înţelept! intrerupse Cavalerul nerăbdator să-şi facă strigate intuiţiile.

– Spune-mi cum vrei, numai, rogu-te, uită de vorba asta cu micul sau marele pentru că nu în uncii sau prăjini se măsoară înţelepciunea, presupunând mai întîi că ea există şi apoi că ar putea fi măsurată, adaugă ciobanul cu un ton iritat care pe noi ne amuză constatând că şi înţelepţii ţin destul de scrupulos la titluri. (Mai ales în cazul în care mai sunt şi ciobani pe deasupra). Sunt ceea ce numeai tu micul înţelept şi sunt mirat ca unul ca tine a reuşit să ajungă la mine.

Cavalerul deschise gura, ezită, se luptă să aleagă una din întrebările care năvăliseră peste el, pe cea mai importantă, şi în cele din urmă privirea i se lumină:

– Dar, mărite înţelept, ce anume înţelegi prin natura imposibilă a timpului?

– Ce înţeleg? Ochii zâmbitori se întunecară, o urmă de dispreţ enervat lucea în ei. Se pare că nici că ai băgat de seamă cum treci dintr-un secol într-altul ca şi cum ai face o vizită într-un sat vecin, se pare că n-ai priceput nimic din toate visele tale, cum la fel se pare că nu

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

te miră deloc că deşi eşti om bătrân mintea ta nu s-a schimbat cu prea mult faţă de cea a copilului care erai. Eh... Ţie ţi se pare normal să fii expert contabil deşi habar n-ai ce-i asta, eşti în elementul tău când te vindecă bucătărese bătrâne pe care doar tu le vezi şi eşti doar puţin neliniştit când te trezeşti bând bere în secolul XX cu preşedinţi de fundaţii infantili. Şi continui să susţii că nu ştii nimic despre natura imposibilă a timpului! Ca să nu mai vorbesc de prostiile cu zodia pescăruşului pe care orgoliul tău simplu le-a şi transformat în destin tragic. Semnele ţi se-arată dar ce folos când tu nu ştii să citeşti!

Cavalerul privea năucit la înţelept care nu se clintise deloc, ai fi crezut ca bâta în care se rezema e un levier ce ţine în echilibru măruntaiele pământului şi dacă i-ar da drumul totul s-ar surpa într-un cataclism nemaivăzut. Doar ochii care îl măsurau din nou ironic pe omul nostru aminteau de o fiinţă vie şi relaxată.

- Ia zi, toate astea ţi se par normale?

- Păi mi s-au părut la vremea lor dar parcă acuma... şi Cavalerul îşi roti privirile deznădăjduite peste dealurile din jur, ca şi cum căuta acolo un răspuns să-l scoată din încurcătură.

După o vreme de tăcere tulburată doar de behăitul câte unei oi ce părea a se încredinţa singură în acest mod de faptul că există, Ciobanul continuă ceea ce deja semăna a citirea unui cap de acuzare. Cavalerul judecat pentru superficialitate şi ignoranţă.

- Ştii care-i partea grozavă? Că atunci ai avut dreptate şi acum eşti înclinat să greşeşti. Sunt lucruri cât se poate de normale. Neobişnuitul nu e câtuşi de puţin sinonim cu anormalul. Numai că niciodată nu mi-a fost dat sa mă viziteze din lumea realităţii un tolomac mai mare ca tine care să aibă totul pe tavă şi să nu înţeleagă nimic şi, mai mult, la prima întrebare mai serioasă să pună totul la îndoială.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

– Dar mărite înţelept, când e bine, când nu-i bine, îmi cer iertare pentru prostia mea, dar nu pricep mare lucru. Şi soarta asta agitată şi plină de năluciri nu mi-am ales-o eu aşa că rogu-te luminează-mi mintea nămoloasă.

Ciobanul privi la Marancho cu o expresie ce părea a spune "Îţi vine să crezi una ca asta?" râse scurt cu un aer pedagogic şi continuă sarcastic:

– Mă mir cum de nu vrei să-ţi polizez ungherele întunecate, auzi vorbă, "luminează-mi mintea nămoloasă". Dacă-i plină de nămol trebuie s-o stoarcem şi s-o punem la uscat şi atunci va deveni mai bună, adică o minte de pământ. Nu?

Şi apoi ceva mai serios şi cu oarecare compasiune:

– Sigur că într-un fel nu tu ţi-ai ales soarta asta dar adu-ţi totuşi aminte că ai păşit bucuros pe drumurile ei atunci când interogai agasant existenţa asupra sensului vieţii. Aşa încep toţi să înnebunească. Se trezesc într-o zi că nu mai au nimic de făcut, îşi aprind o ţigară şi se-ntreabă: "Ce e viaţa?" şi cum în mintea lor răspunsul trebuie să fie complicat, orbiţi de plăcerea perversă a raţionamentului nu mai văd răspunsul care e în faţa lor şi, mai mult, îl poartă tot timpul cu ei. Ar fi nevoie de un înger care să se întrupeze în faţa lor şi să le strige "Tu eşti viaţa!" ca să priceapă că nu-i nimic de priceput cu raţiunea în povestea asta şi că răspunsul la-ntrebare stă în a-ţi trăi viaţa şi nu în a o explica. Mulţumit ?

Cavalerul se aşezase jos pe iarbă stând turceşte şi cu capul sprijinit în mâna stânga, aşa poză gânditoare nu mai abordase vreodată – pesemne prezenţa înţeleptului era molipsitoare dacă nu în gânduri cel puţin în atitudini – şi privea trist pe cel care-i vorbea vazând în vorbele lui filmul zbaterii lui inutile din ultima vreme. Cum ciobanul tăcuse Cavalerul simţi nevoia să lămurească tot ce mai putea lămuri, obişnuit deja cu dispariţii bruşte şi salturi peste secole, fiindu-i teamă că oricând discuţia se va putea curma brusc pentru a se trezi în cine ştie ce decor surprinzător.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

– Fii bun mărite, totuşi cu natura imposibilă a timpului ce e?

– Păi tu nu vezi că deşi din punctul tău de vedere îmbătrâneşti, adică timpul tău trece, te învârţi în cerc şi periodic te trezeşti că ai ajuns de unde ai plecat deci într-un alt fel timpul nu trece pentru că tu rămâi neschimbat. Tu nu vezi că dincolo de invenţii exotice – apropos mi-a plăcut explicaţia cu biciclistul, auzi, alchimist! – oamenii şi popoarele nu se schimbă. Ai putea spune că lumea realităţii e o proiecţie pământeană a unei lumi în care nu există timp. La fel cum umbra unui măr se mişcă-n timpul unei zile pentru a reveni a două zi pe acelaşi drum, deşi mărul nu s-a clintit din loc, la fel cele pământene se mişcă aidoma unei umbre a unei esenţe imobile. Ceea ce se mişcă pare a fi lumina şi nu umbra.

Deşi de acord cu prima parte a explicaţiei Cavalerul privea încruntat de efortul de a pricepe şi povestea cu umbra, aşa că o lungă tăcere se aşternu. Marancho stătea întins, cu capul rezemat de-un bolovan, cu un fir lung de iarbă între dinţi, fascinat de vorbele pe care le-auzea. Şi deşi nimeni nu părea a-l băga în seama, întrebă:

– Înţeleptule, dar ce e timpul?

Ciobanului începură din nou a-i râde ochii, privi complice la Marancho, se scărpină la ceafă împingându-şi căciula mai pe frunte şi spuse cu voce aparent încurcată:

– Nu ştiu! şi după o scurtă pauză în care o bucurie inexplicabilă luci copilăros în ochii lui, izbucni într-un râs clocotitor, abandonându-şi bâta şi ţinându-se de burtă. Din când în când se întrerupea pentru a spune printre sughiţuri şi abţinându-se să nu râdă "Nu ştiu", făcea cu ochiul lui Marancho după care continua mai abitir, deja îi dăduseră lacrimile de atâta râs. Marancho râdea şi el în hohote tăvălindu-se prin iarba şi chicotind din când în când "Auzi, nu ştie!" după care îşi continua chiuiturile. Cavalerul privea perplex, uimit nu de râsul înţeleptului, de la care se aştepta deja la orice, ci de brusca înţelegere între acesta şi Marancho. Cum nu pricepea nimic sfârşi prin a fi molipsit de veselia celor doi, faţa i se lumină

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

şi un zâmbet dădu mustăţii sale forma unui pescăruş zburând înfăşurat în faldurile brizei de seară..

După ce-şi mai trase sufletul, înţeleptul nostru privi cu îngăduinţă la zâmbetul inocent al Cavalerului care ajunse să afişeze ceva ce aducea a prostie prietenoasă şi, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva, se aşează cu un aer amical lângă el, începând să-i vorbească:

– Uită-te la tine, acum eşti fericit, chiar dacă fericirea asta nu va ţine prea mult. N-ai înţeles prea bine de unde şi până unde, Marancho înţelege ce-i de râs în povestea asta cu timpul, numai că până la urmă ai zâmbit şi tu şi chiar nu contează dacă înţelegi sau nu, la urma urmei cine s-ar aştepta ca un lunatic ca tine să priceapă ceva din ce i se întâmplă atâta vreme cât nici eu măcar nu pricep prea mult. Şi dacă tot insişti tu, cu o încăpaţânare care cu siguranţă nu prevesteşte nimic bun, să afli care-i rostul vieţii, uite, acu pot să-ţi spun că, deşi mă miră, pari a fi pe drumul cel bun. În secunda în care ai zâmbit uitând de chinuitoarea întrebare, în acea clipă ai fost mult mai aproape de a înţelege decât când mă interogai flămând de revelaţii uluitoare. Pentru că zâmbetul, Chinuitule, e unul dintre cele trei principii importante ale vieţii. Asta-i tot ce pot să-ţi spun eu. Pentru restul, va trebui să te descurci singur, pentru că e ceva ce nu ştii şi anume nu Marancho te-a însoţit până aici ca o slugă simplă la minte, incapabilă să simtă fiorul marilor întrebări, trăind de pe-o zi pe alta ca un bolovan, aşa cum ai crezut tu până acum. Tu l-ai însoţit pe el. Lui îi este dat să se bucure din plin de dealurile astea unde domneşte înţelegerea profundă, unde nici o fiinţă nu întreabă pentru că ştie deja, tu până la urma n-ai fost decât un figurant care trebuia să întregească povestea drumului lui. O să-ţi pară nedrept, ai să începi probabil să mă întrebi cu disperare unde e logica aici, unde e dreptatea lumii, cum de cineva caută şi luptă şi nu găseşte nimic iar celui ce stă şi se uită i se dăruieşte totul, aşa, dintr-odată. Ai să mă întrebi cum de poţi primi

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

ceva ce n-ai cerut niciodată, cum de ţi se poate refuza ce ceri cu disperare, implorând mila cerului ?

Şi crede-mă, n-am nici un chef de întrebările astea prosteşti pe care le aud, din vreme în vreme, de când mă ştiu, de au ajuns să mă irite până şi pe mine, care aproape am uitat pasiunile, şi de fiecare dată sfârşesc prin a mă mira de cât de lipsiţi de minte-s cei ce-ntreabă, cum pot ei să se gândească că lumea e alcătuită după un model similar cu mintea lor şi-s dispuşi chiar să renege lumea pentru simplul motiv că pentru ei nu pare decât un automat de răcoritoare defect: eu am băgat banii, am apăsat butonul de Coca Cola şi ea, lumea asta defectă, mi-a dat Sprite. Şi încep a urla şi a trânti cu pumnii, lume, zic ei, eu n-am cerut Sprite, dă-mi banii înapoi! Aşa sunt unii, îşi investesc sentimentele şi efortul în lumea asta aşteptând ceva de care-s aproape siguri că vor obţine, doar lumea e un mecanism precis, uşor de înţeles, şi-i doboară disperarea atunci când automatul nu mai funcţionează, când realizează că tocmai le-a înghiţit lacom cîţiva ani din viaţă şi câteva genţi cu pasiuni şi speranţe şi n-au primit nimic în schimb sau au primit cu totul altceva. Sigur că greşeala pare a fi a lor, la urma urmei, cine poate fi aşa de mărginit să judece lumea ca pe o maşină de băuturi răcoritoare? Ei bine, uite că-s destul de mulţi, mai spuse ca pentru sine înţeleptul.

- Dar destulă vorbă, acum e vremea să apuci pe adevăratul tău drum, drumul pe care va trebui să mergi singur. Dacă tot ai căutat tu atâta vreme drumul înţelepciunii, uite soarta s-a-ndurat, ţi-a deschis larg porţile, dar îţi mai spune cu severitate: "Nu, aici nu ai ce căuta cu prieteni! De aici încolo singurătatea va fi tovarăşul tău cel mai devotat, nu te va părăsi o singură clipă, îţi va veghea somnul, va fi lângă tine trează când te trezeşti tu, va dormi cu tine în visele tale."

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

– Aşadar, Cavalere, – nu ştiu cum de ţi-ai dat numele ăsta caraghios, poate până la urmă numele te va schimba pe tine, cine ştie? – rămas bun, sau cum patetic se despart pentru totdeauna oamenii – adio!

Cum în discursul înţeleptului, răspunsurile la întrebările care veneau în mintea chinuită a Cavalerului erau date înainte ca acesta să le formuleze, personajul nostru nu apucă să mai deschidă gura. Fermecat pe de o parte de sensul vorbelor pe care deşi nu-l pricepea pe de-a întregul, îi părea ca o revelaţie, năucit de cuvinte de care habar n-avea (automat de băuturi răcoritoare – suna ca o instalaţie de alchimist), intuia totuşi ceva teribil, mai greu de suportat decât toate coşmarurile de până acum la un loc, dar se ferea să facă loc intuiţiei în raţiune, simţea că odată intuiţia devenită gând rostit s-ar putea să-l doară aşa de tare încât să-şi piardă minţile.

Nimeni nu ştie exact, să fie plictiseala, să fie fuga de acel gând teribil, să fie o vrajă a înţeleptului, ori poate doar oboseala, cert e că omul nostru adormi după ultima propoziţie a discursului, un somn profund, cum nu-i mai fusese dat decât de puţine ori să doarmă. Atât de profund îi fu somnul, încât şi povestea dispăru câtă vreme Cavalerul se odihnea pregătindu-se pentru adevărata confruntare cu sensul vieţii.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

CÎMPIILE ARIDE ALE SINGURĂTĂŢII

Gustul melancolic al amintirilor. Al doilea acces de nebunie şi conversaţia cu bufniţa-elefant. Penultimul vis (îi vorbeşte Marancho). Sporeşte deruta Cavalerului.

Cavalerul dormea singur, rezemat de un copac. Poate Marancho, ca un ultim semn de devotament dezinteresat, îl rezemase aşa, de milă pentru şalele Nefericitului, acum destul de încercate de multe nopţi odihnite pe pământul răcoros. Sau poate înţeleptul îl rezemase de copac, încercând a-i da a înţelege ceva despre cum trebuie început noul drum. Deşi mai probabil pare că însăşi povestea să fi făcut acest aranjament, luând aminte la discursul înţeleptului despre cum totul e la fel deşi pare diferit, încercând să se scrie în aşa fel încât să dea un alt sens unui drum început în capitolul întâi. Sigur este că nu era suflet de om în jurul personajului nostru. Lângă el, rezemată de copac, îl privea atentă, cu coada ochiului, singurătatea. O lună palidă şi indiferentă lumina plictisită scena, în timp ce, răbdătoare, singurătatea aştepta zorii pentru a-şi lua în primire tovarăşul de drum. Doar mustaţa Cavalerului, un pescăruş planând mut în căutarea unui ţărm, mai amintea de istoriile trecute, care acum se amestecau şi se pierdeau unele pe altele născând alte amintiri, amintiri pe care urma să păşească, nesigur la-nceput, un viitor de altă natură.

Cu aceste amintiri vagi învălmăşindu-se în gândurile lui se deşteptă Cavalerul nostru în zori, uimit pe de o parte ca Marancho nu mai era lângă el să-l aştepte cu ceva de mâncare, nedumerit de faptul că nu visase, sau mai degrabă având impresia că îşi visase viaţa – atât de armonios înlănţuită şi dispreţuind absurdul încât încerca să nu piardă liniştea plăcută şi

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

inexplicabilă de la trezire care se dizolva cu fiecare secundă în strigătele a tot mai multe întrebări – înţelegând totuşi, pe măsură ce se trezea, cu fiecare adiere de vânt, cu fiecare cântec de pasăre ce nu se mai auzea, că e singur.

Oare nu caut şi eu, putea să se întrebe Nefericitul, învălmăşind amintirile, pe unele pierzându-le în subconştientul confortabil, pe altele slăvindu-le şi proclamându-le regine ale trecutului, să-mi construiesc un alt trecut, pe care să păşească copilul unui viitor prea mult dorit? Oare nu cumva toată povestea asta, că nu poţi avea viitor mai bun fără să-ţi asumi trecutul, e o nerozie – la urma urmei cine poate să-şi asume cu precizie trecutul atâta vreme cât, fără să vrea, îl rescrie clipă de clipă? Nu cumva copilul acestui viitor mai bun, păşeşte stângaci pe trecutul pe care el şi-l alege, nu contează ce vrei tu, ce crezi tu sau ce cred alţii că-i mai bine pentru tine? Sau dimpotrivă, nu-i nici o nerozie, toate argumentele astea nu-s decât masca blazată a lenei de-a gândi care ascunde în ultimă instanţă figura schimonosită de spaimă a sufletului incapabil să se privească pe el însuşi. Sau poate înţeleptul avea dreptate, nu există timp, totul e o invenţie a superficialei raţiuni omeneşti, nu eşti decât ce eşti, şi asta pentru totdeauna, secundă de secundă.

Deocamdată să-l privim pe Cavalerul care, îngrozit de liniştea din jur, de naşterea tăcută, fără pasiuni, a unui soare cuminte, nu s-a întrebat nimic din toate acestea, s-a ridicat şi caută cu disperare să aleagă o direcţie în care s-o apuce, dacă-ar mai sta aşa ar năvăli peste el, argumentând gălăgios, o mulţime de amintiri ce l-ar ţintui pentru totdeauna în disperare de copacul sub care se odihnise.

Până la urmă, o apucă într-o direcţie aiurea, târându-şi paşii nesiguri prin iarba plină de rouă, neştiind prea bine unde se află sau încotro merge, simţind pentru prima oară gustul melancolic al amintirilor. Gândul ce nu-i dădea pace era unul foarte curios: Cum se face că acum, fără Marancho, drumul ăsta spre înţelepciune părea a nu mai avea nici un rost, doar nu

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Marancho era cel ce căuta şi în fond mai mult îl încurca cu imbecilitatea lui jovială (de spusele înţeleptului despre cine era chemat să ajungă la înţelepciune şi cine era doar însoţitor nici nu voia să-şi aducă aminte, ar fi fost mult prea dureros), acum că e singur ar putea să se concentreze mai bine la ce are de făcut, dar uite, aşa o lipsă de chef s-a mutat la el în suflet de parcă acum nici nu mai contează prea mult problema asta a sensului vieţii.

Tot gândind la problema asta paradoxală, începu să-şi amintească întâmplările din ultima vreme, dar parcă privind din exterior, se vedea şi pe el, personaj al amintirilor. Uite, la han, de pildă, suspina Cavalerul în sinea lui - totdeauna îi dădeau lacrimile când era vorba să-şi admire propriul eroism - cît de aproape i se părea că a fost de cheia problemei, până la urmă a fost un blestem că problema asta minusculă a bunătăţii găinilor l-a trezit brutal din viaţa într-o lume unde lucrurile cu siguranţă aveau mult mai mult sens. Sigur, era gata să accepte, poate a făcut puţin cam prea multă panaramă, era chiar gata sa râdă îngăduitor de anumite situaţii despre care îi povestise ceva mai târziu Marancho, cum ar fi cea cu dormitul pe casă, dar cu toate astea i se părea că a fost atât de aproape şi că a greşit undeva, ca şi cum ar fi stâlcit un cuvânt dintr-o incantaţie magică şi vraja se rupsese brutal şi iremediabil.

Acum şi noi ne mirăm de modul curios în care se manifesta noua singurătate a Cavalerului. În loc de-a duce dorul lui Marancho sau a altora nu făcea decât să-şi ducă dorul lui însuşi, în timp ce-şi târa paşii prin iarba destul de înaltă, zâmbind orb unui orizont deasupra căruia soarele începuse a încălzi din ce în ce mai tare.

Era într-adevăr surprinzător cum singurătatea îl făcea să-şi lipsească sieşi, Marancho nu părea a fi fost decât o oglindă în care o parte din el se reflecta, parte căreia acum îi ducea dorul şi în locul căreia se străduia să pună amintiri, umblând cu privirea în jos, uitându-se dincolo de firele de iarbă de pe care încălţările lui jerpelite scuturau roua şi văzând acolo, idilic şi lacrimogen, toţi paşii şi toate drumurile trecutului său recent.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Dar Marancho avusese şi un alt rol, care lui îi scăpa acum şi avea poate să-i scape poate pentru totdeauna. Replicile lui vizând cu ochiul imun imaginaţiei strict partea practică a lucrurilor îl ţinuseră ancorat, atât cît să nu o ia razna pe vânturile nebuniei, într-o minimă realitate care acum se îndepărta din ce în ce mai mult de el. Cavalerul mergea deja pe cărările nebuniei, şi pentru a înţelege mai bine ce se întâmpla ar trebui să privim în jurul lui.

Continuând a-şi târî paşii prin iarba cândva plină de rouă, paşi care purtând un gând gol deveniseră mai moi şi oarecum mecanici, mergându-se singuri, fără să-şi aibă un drum, hrăniţi doar de dorinţa iraţională a Nebunului de-a fugi, omul nostru realiză după o vreme că e obosit.

Soarele era acum în vârful cerului şi încălzea într-o pornire ucigaşă, excesul unei iubiri dătătoare de viaţă cu numai câteva ore în urmă, dar care acum încovoia firul de iarbă, alungase demult vântul să se ascundă sub pietre şi făcuse să se evapore cântecul păsărilor.

Tot căldura de nesuportat opri şirul cântecului trist prin care Cavalerul se plângea pe sine şi nedreapta-i soartă, în care plângându-se de fapt se bucura, contemplare bucuroasă şi paradoxală a propriei nebunii.

Dacă uneori căldură e în măsură să provoace nebunia, în cazul nostru a fost în măsură să o mai potolească având în vedere că şirul odei pe care singur şi-o închina se curmă brusc, tăiat de securea unei întrebări dureroase: "Unde-o fi un copac să mă ascund de soarele ăsta năpraznic?"

Un bondar buimac, fără traiectorie, se izbi de fruntea Cavalerului pentru a cădea în iarba încinsă de unde aripile lui n-au mai scos decât un bizar sunet de scurtcircuit, ultima replică disperată la o tăcere încinsă şi tenace. Cum se pare că bondarii joacă un rol de seamă în anumite puncte ale existenţei Cavalerului, acesta din urmă îl făcu să ridice în sfârşit privirea.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Drept în faţa lui un nuc bătrân aşternea pe pământ o umbră uriaşă, fără îndoială umbra înţelepciunii lui de nuc. Cavalerul se trânti epuizat şi înainte de a adormi în somnul general din jurul lui mai apucă să vadă, deasupra lui, pe o creangă, o bufniţă care-i clipi îngăduitor şi mirat. Apoi pleoapele acoperiră privirea Nebunului, jenate parcă de lumina oarbă care-i strălucea în ochi de ceva vreme. Din nou Cavalerul dormea. Şi din nou îi era vremea a visa. Stătea sub acelaşi nuc. De pe o creangă o bufniţă cu trompă de elefant îl răcorea din când în când stropind cu apă pulverizată fin deasupra lui.

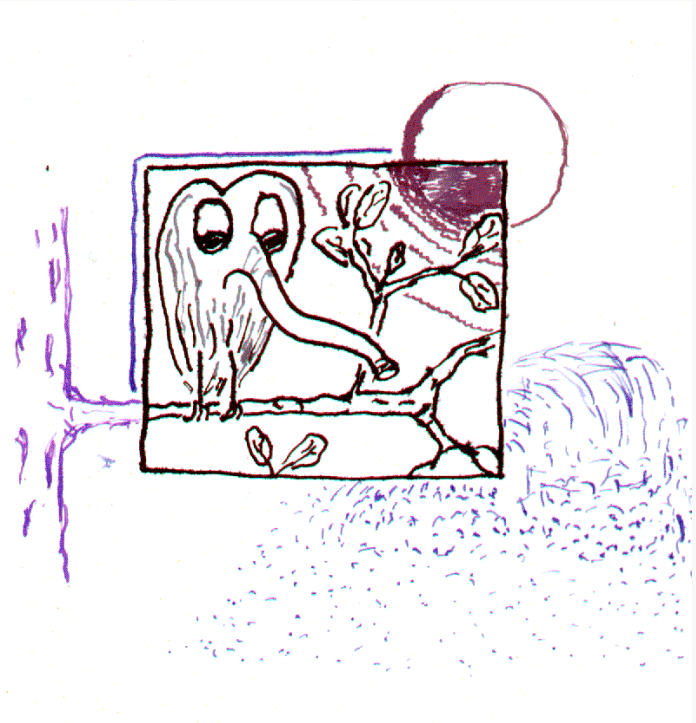

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Totul era pârjolit în jur, un soare care uitase să apună sfârşise prin a calcina totul, mai puţin nucul şi umbra lui sub care îşi găsise adăpost Cavalerul. O vrabie se apropie ţopăind (în timp ce el gândea că asta e ultima vrabie de pe lume) şi ciuguli o râmă imprudentă după care îi făcu cu ochiul omului nostru, complice.

Bufniţa nu contenea a stropi cu apă fin pulverizată, încât tot timpul o urmă de curcubeu se arcuia asupra acestor întâmplări. Ca de obicei când visa nimic nu-l mira, mai puţin întrebarea stupidă dar oarecum justificată: de unde scotea bufniţa apă ?

Cum nu găsi nici un răspuns evident găsi de cuviinţă să întrebe:

– Fiinţă paradoxală, iertată fie-mi îndrăzneala, de unde-atâta apă?

– Nu-i aşa de multă pe cît crezi, clipi bufniţa puţin obosită, e atâta cît trebuie.

Cavalerul se încruntă puţin şi repetă pe un ton ceva mai iritat:

– Îngăduită să-mi fie şi din nou iertată insistenţa, dar eu nu am întrebat de-i multă sau puţină ci numai de unde anume.

– Orice întrebare ţi-e iertată din clipa în care te-ai născut. Nu-i chiar aşa de multă pe cît crezi, clipi din nou bufniţa de astă dată ceva mai obosită.

Cum Cavalerul nostru nu prea era obişnuit ca o bufniţă, fie ea şi cu trompă, să nu-i răspundă clar, iritarea îl făcu să se ridice şi să se apropie de pasărea bizară cu sentimentul că fiind mai aproape va putea impune discuţiei o anumită rigoare. Bufniţa clipi uşor jenată şi-şi aranjă aripile în mod vizibil, încât să dea de înţeles că apropierea cu gust de intimidare nu prea-i era pe plac. Degeaba. Cavalerul era deja aproape şi o privea insistent şi oarecum imperativ.

Bufniţa clipi din nou, de ce să nu recunoaştem, cu anume cochetărie şi chiar un soi de alintătură în faţa interesului subit al Cavalerului. Sau poate doar se prefăcea? Apoi clipi din

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

ochi repede, ca şi cum încerca să alunge un gând periculos pe cale să se solidifice în vorbe din prea multă neatenţie şi spuse:

– Eu doar stropesc.

– Păi stropind nu ştii de unde vine apa? Cum e cu putinţă? izbucni Cavalerul iritat de faptul că toate întrebările lui îi cădeau înapoi în cap, evitate cu abilitate de bufniţa-elefant.

De astă dată, cu un aer evident jignit de tonul grosolan al Cavalerului, bufniţa se mută cu paşi mărunţi şi demni, legănându-se cu prestanţă bine măsurată de pe un picior pe altul, îndepărtându-se de nasul interogativ al omului nostru. Apoi clipi surprinsă, un reproş ca în faţa unei blasfemii comise de un idiot fără conştiinţă se citea în ochii ei, şi mai zise doar:

– Orice e cu putinţă. Oricum apa nu-i prea multă. Şi zbură pe o altă creangă, mai la adăpost de iscodirile Cavalerului, de unde continuă, cu o insistenţă netulburată şi cu o afecţiune paradoxală, să pulverizeze apă fină şi răcoroasă deasupra Insistentului.

Vrabia care mâncase râma mai devreme se apropie din nou ţopăind, râgâi cu evidentă plăcere după care îi făcu din nou cu ochiul, complice. Avea să se întrebe când se va fi trezit, (asta împreună cu o mulţime de întrebări legate şi de partea a doua a visului, dar toate la vremea lor) ca şi cum ăsta ar fi fost lucrul cel mai important din tot visul, unde-o fi dispărut bunul simţ al naturii, cum e cu putinţă ca o vrabie să-ţi facă cu ochiul şi să râgâie. Cum de altfel ştim prea bine că face de obicei, în vis nu era preocupat de problema bunului simţ al vrăbiilor ci, ignorând cu desăvârşire comportamentul depravat al păsării, continua să caute cu insistenţă o explicaţie la agasanta întrebare a provenienţei apei cu care stropea bufniţa-elefant. Căutare dealtfel inutilă, cea mai bună soluţie de moment fu să admită până la urmă că bufniţa producea apa ea însăşi, motiv pentru care şi întrebă, de astă dată fără să se mai apropie:

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

– Curioasa vietate ce imposibilizezi raţiunea cu apariţia ta, e oare-adevărat că apa o produci tu printr-un proces miraculos şi fără îndoială de natură alchimică?

Bufniţa clipi în ritmul ei obişnuit, ca şi cum nici o întrebare nu-i fusese adresată, mai tulburând liniştea cu câte un jet de apă pulverizată şi privind undeva dincolo de orizont. Tocmai se pregătea Cavalerul cu o nouă tiradă fulminantă, concepută în de neînchipuit propoziţii-rondele baroce şi intonaţii subtile de o nebănuită forţă oratorică menită a pune la punct odată pentru totdeauna această bufniţă-elefant fără cea mai elementară politeţe a conversaţiei, când, de undeva de deasupra se auzi o voce gravă şi destul de iritată:

– Termină odată! Dacă nu-ţi convine nu ai decât să te duci la soare, da' las-o în pace, pentru Dumnezeu, e apă, e răcoare, ce te fute grija?! Doamne iartă-mă, că mă faci să zic măscări, da’ prea eşti insuportabil.

Cavalerul rămase ca trăznit, cu gura deschisă, cu pieptul umflat de tot aerul inspirat în vederea demonstraţiei oratorice, şi în această stare, fără măcar să respire se uită în sus să vadă cine-i vorbeşte în termeni în mod evident incalificabili (cum ar spune din nou contemporanii noştri).

Deasupra lui nimic, doar miile de frunze ale nucului, fremătând din cine ştie ce cauză, doar vântul nu adia deloc, degeaba căutau ochii perplecşi ai cavalerului ceva, doar frunze, mii de frunze.

– O să-ţi înţepenească gâtul dacă mai stai mult în poziţia asta, spuse din nou nucul fremătând din miile lui de frunze. Potoleşte-te, nu-ţi mai bate capul, lumea a murit de când soarele a uitat să mai apună, bucură-te mai bine că eşti aici la răcoare în loc să te prăjeşti şi să te usuci pe cine ştie ce bolovan sub un cer disperat de senin.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

Cavalerul expiră, era şi timpul, se făcuse deja roşu ca şi trandafirii pe care visase cândva să-i ofere iubirii lui veşnic imaginare. După ce-şi mai trase sufletul întrebă cu binecunoscuta-i aplecare spre construcţii logice:

– Dar dacă lumea a murit, înseamnă că şi noi suntem morţi, că doar şi noi suntem lume, nu?

– Tot ce e posibil, fremătă nucul.

Răspunsul acesta făcu loc panicii în mintea Cavalerului, nu din cauză că ar fi fost mort ci dintr-o cauză ceva mai subtilă, şi anume, dacă era mort înseamnă că viaţa trecuse şi că el ratase fără putinţă de remediere posibilitatea de a afla răspunsul la veşnica lui întrebare asupra sensului vieţii. Pentru o clipa fu gata ca, într-o pornire oportunistă, să admită lucrul astă, acest eşec lamentabil, zicându-şi că dacă n-a descoperit sensul vieţii acum are la dispoziţie o eternitate să descopere sensul morţii, nu-i nici o grabă, o întreagă eternitate era în faţa lui. După care o mirare tulburată i se aşeză pe faţă în momentul în care realiză ca dacă avea să descopere sensul morţii fără îndoială atunci va şti şi care-i sensul vieţii, ori cum pentru prima avea la dispoziţie o eternitate rezulta că toată nerăbdarea lui de-a descoperi sensul vieţii nu a fost decât o prostie, o grabă de adolescent întârziat, o himeră care l-a făcut să-şi irosească viaţa fără rost.

– Sigur că aşa stau lucrurile, îi răspunse nucul la gânduri, dar cam aşa se întâmplă cu toţi, nu realizează decât după ce mor că viaţa nu le e dată pentru a-i căuta un sens ci pentru a o trăi. Dacă ţi-aş spune că viaţa nu are sens în sine şi sensul ei e dat doar de moarte probabil ca n-ai pricepe. Da' chiar aşa stau lucrurile. Însă stai liniştit, nu te întrista, până la urma totul nu e decât un vis.

În timp ce cavalerul privea disperat în jurul lui, la deşertul ars ce înconjura nucul, gândind ca asta trebuie să fie în sfârşit iadul din moment ce e condamnat pentru eternitate să rămână

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

prizonier sub un nuc vorbitor care nu face decât să-i repete că a pierdut orice şansă şi că a vânat himere toată viaţa, bufniţa se apropie de el, clipind afectuos, înclină puţin capul ca şi cum îl alinta din priviri şi îl stropi puternic cu apă rece.

S-a trezit. Plouă zdravăn şi coroana deasă a nucului nu mai face faţă şuvoiului, picături mari răzbat printre frunze şi răcoresc fruntea încinsă a Cavalerului. O ploaie torenţială de vară binecuvântează ţinuturile însetate de căldura nemişcată de la amiază. Caută repede din priviri bufniţa pe care o descoperă într-o scorbură, dar are privirea goală, se holbează inexpresiv la el şi nici urmă de trompă. Oftează uşurat, mustaţa lui e un pescăruş care tocmai şi-a aranjat aripile pregătindu-se să îmbrăţişeze briza ţărmului, se aşează ceva mai liniştit, rezemat de trunchiul nucului şi priveşte la faldurile unduitoare de ploaie ce mângâie dealurile. Parcă plouă şi în el, apă răcoroasă ce ia la vale grijile, fricile, tot trecutul confuz care-l chinuie şi nu l-a părăsit nici în vis, aerul răcoros îl inundă, îl goleşte de gânduri, poate pentru prima oară în viaţa lui contemplă lumea uitând de sine. Zâmbeşte cu un aer mirat, parcă acum descoperă că mai e ceva pe lume decât el şi veşnica lui obsesie pentru sensul vieţii. Apoi ploaia încetează brusc, liniştea nefirească e repede alungată de păsările nucului care de deasupra încep să-şi cânte mulţumirea. Acum obsesia lui pentru explicaţii îşi caută loc insidios în gânduri, memoria visului e încă vie şi-şi strigă nerăbdătoare gândul raţional care să o explice, să o elibereze de mister. Dar pentru cavaler totul e simplu, căldura, setea, bufniţa pe care a văzut-o înainte de a se prăbuşi epuizat, toate sunt cum nu se poate mai clare.

Mulţumit, liniştit cum nu a mai fost poate decât când era bolnav de angelita mefistofelică, încă obosit de mersul prea mult şi fără ţintă pe dealuri, Cavalerul aţipeşte din nou. Spre marea lui nelinişte se trezeşte în vis, tot sub nucul vorbitor. În vis nu a plouat, pietrele pocnesc crăpându-se de căldură, doar sub umbra nucului e răcoare, bufniţa-elefant nu conteneşte să stropească. De deasupra se aude un zgomot de crengi rupte, ceva ce aduce cu o înjurătură

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

mormăită, apoi un strigăt scurt, şi din nuc cade cu o bufnitură Marancho. Cavalerul îl priveşte surprins cum îi zâmbeşte cu jumătate de gură, chinuit de durerea din umărul pe care şi-l freacă icnind din când în când şi dă să-l ia la trei păzeşte că a dispărut atâta vreme dar îşi aduce aminte de micul înţelept, şi, destul de zăpăcit îl întreabă doar:

– Ce cauţi aici, haimana? a zis haimana cu jumătate de gură, aproape cu drag. Pe de o parte e încă vie în el uluirea pricinuită de întâmplările de pe dealurile înţelepciunii, pe de alta, când îi vede faţa mucalită şi zâmbitoare, vede în el slujitorul lui cam îngust la minte cu care şi-a trăit aventurile şi de care, de ce să nu recunoaştem, i se făcuse dor.

– Păi m-am întâlnit cu un vis de-al tău ce purta atâta tristeţe că mi s-a făcut milă şi-am zis ca poate n-ar strica să încerc să-ţi explic câte ceva şi, de ce nu, să te mai înveselesc.

Cavalerul renunţă la beşteleala pe care o asemenea aroganţă a slujitorului lui ar fi stârnit-o mai demult (auzi, milă şi înveselire din milă!). Privea doar amuzat, fără să-şi poată ascunde un zâmbet, neîncrezător că o asemenea fiinţă simplă ar putea să-l lumineze cu ceva, bucuros pe de altă parte ca singurătatea lui e fugită deocamdată pe alte dealuri. La urma urmei prezenţa neaşteptată a lui Marancho îl bine dispunea, aproape uitase că dincolo de umbra nucului totul era uscat şi sterp şi el e prizonierul răcorii bufniţei-elefant.

Marancho renunţă să-şi mai frece umărul lovit, se uită mai cu atenţie la Cavaler, salută bufniţa în trecere, ca şi cum ar fi fost portarul unei instituţii pe care îl saluta mecanic în fiecare dimineaţa, se aşează turceşte şi începu:

– Nu mi se pare mie prea rău visul asta în care suntem acuma. (Îşi roteşte privirile inspectând decorul şi zâmbeşte şi face cu ochiul când zăreşte vrabia). Sunt doar cam mirat de explicaţiile pe care ţi le-ai dat când te-ai trezit. Până la urmă de asta am venit, cred ca eşti pe cale să faci o greşeală. O greşeală de interpretare.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

– Visul e vis; şi mă rog de unde ştii tu aşa multe despre vise? Doar n-ai să-mi îndrugi acum prostii cu simboluri şi premoniţii, a trecut demult vremea când credeam în aşa ceva. Naivitate şi superstiţii, hrana unei imaginaţii ce era gata să mă piardă cu ceva vreme în urmă.

Se îmbujoră uşor şi mustaţa îi tremură imperceptibil. Îl lua din nou valul argumentaţiei. Vrabia care-i tot făcuse cu ochiul într-un fel nespus de provocator se oprise din ţopăit, bufniţa îl privea de parcă şi-ar fi ţinut respiraţia, nucul nu mai mişca nici măcar dintr-o singură frunză. Fiinţele visului aşteptau cu emoţie să vadă dacă Nefericitul le-a descoperit taina.

– Lucrurile sunt cu mult mai simple, în visul ăsta n-am făcut decât să amestec nişte amintiri recente, am adormit sub un nuc, era cald, şi ultimul lucru pe care l-am văzut a fost o bufniţă.

Bufniţa clipi amuzată, vrabia se uită cu un ochi la el, apoi cu celălalt şi ţopăi jignită, enervată că scăpase în totalitate descrierii, iar nucul râse scurt dar cu toată coroana încât câteva frunze căzură pe pământ.

Marancho îl privea amuzat şi grijuliu, ca pe un copil mic.

– Aşa crezi tu? Dar dacă lumea e toată una singură şi bufniţa şi elefantul şi nucul nu-s decât concepte, bucăţele decupate din realitate pentru că mintea ta nu poate să priceapă realitatea în întregul ei, aşa că trebuie hrănită cu linguriţa, vezi un fir de iarbă şi-ţi spui: uite un fir de iarbă, vezi o vrabie şi-ţi spui: uite o vrabie, diferită de firul de iarbă şi din toate bucăţelele astea lipite cu mai mult sau mai puţină îndemânare pe planşa memoriei şi a raţiunii construieşti un tablou care seamănă mai mult cu un desen tehnic decât cu o pictură, te dai un pic în spate, nu suficient de mult ca să ieşi din tine şi afirmi zâmbind mulţumit: asta-i lumea, înţeleg! Dar oare chiar înţelegi? Când denumeşti un lucru, bucăţică infimă a realităţii care te înconjoară, îl faci prizonierul unei definiţii care nu cuprinde decât ceea ce vezi sau auzi sau

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

pipăi. Când zici: "vrabie" mintea ta gândeşte la o pasăre micuţă şi agitată, care ţopăie caraghios şi ciripeşte scandalagiu.

Vrabia scoase un sunet ca un ţipăt scurt, era revoltată. "Aaaa, iartă-mă, nu de tine e vorba iubire, e vorba despre ideea de vrabie din mintea lui", se scuză Marancho.

– Dar oare câte sunt cele ce nu le cuprinzi cu simţurile tale? Buuun, pentru început e în regulă să descompui realitatea în lucruri simple, tocmai ca să poţi să te orientezi în ea şi sa poţi vorbi despre ea. Dar dacă vrei într-adevăr să înţelegi, trebuie să-ţi aduci aminte că realitatea era întreagă înainte de a încerca tu s-o înţelegi şi s-o decupezi în concepte, pentru a pricepe în profunzime trebuie să o priveşti din nou întreagă aşa cum o priveşte un copil ce abia învaţă să vorbească, uitând cuvintele şi definiţiile, dar păstrându-ţi sufletul deschis şi gata să vibreze rezonând la armoniile secrete din jurul tău.

Fiinţele visului tăceau uimite, liniştea umpluse fiecare cotlon, misterul era pe cale să se spulbere.

– Dacă cumva bufniţa cu trompă, creatură imposibilă pentru tine doar pentru că nu există în realitate sub forma asta, e doar un semn al unei lumi ce se face strigată altor simţuri decât cele obişnuite care nu-s capabile s-o observe? Sau poate e o intuiţie care se luptă să recompună bucăţelele raţionale de realitate pe care le poate percepe mintea ta limitată în încercarea de-a regăsi adevărata lume, în străduinţa disperată de-a privi dintr-o data întregul şi de a-l înţelege fără să-l mai decupeze în bucăţele uşor de digerat pentru o raţiune nevolnică ?

Poate că visul, până la urmă, nu face decât să încerce să ridice puţin din cortina care ascunde unitatea lumii şi prin care ochiul nostru analitic care descompune totul în părticele nu poate să privească. Poate că e un moment de graţie în care, uneori, întrezărim absolutul însuşi, atemporal, născând şi înglobând toate câte există sub soare, şi cum mintea noastră

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

nu-i pregătită de asemenea privelişti uluitoare preferăm să spunem: "aiureli!" atunci când ne trezim. Dar poate atunci când visăm, când raţiunea şi simţurile îşi dorm moartea periodică, abia atunci auzim firavul glas al unui atrofiat organ al absolutului care încearcă cu ultimele puteri să ne avertizeze că lumea e totuşi altceva decât credem noi. Poate că pentru tine visul amestecă totul într-un torent de lucruri imposibile şi relaţii improbabile, e mai simplu să judeci aşa. Dar dacă te-ai gândi mai bine ai vedea totuşi că atunci când visezi şi raţiunea doarme ai altă măsură pentru cuprins lumea, o măsură aproape absurdă în realitate dar care nu te incomodează câtuşi de puţin în vis.

De pildă chiar tu făcusei o obsesie din problema timpului fără să-ţi treacă prin cap că în vis nu există timp şi, mai mult, lucrul ăsta nu pare să ne deranjeze deloc. Numai când ne trezim şi păcatul analizei mecaniciste pune din nou stăpânire pe noi, exclamăm amuzaţi: "ce chestie absurdă!" Dar rămâne totuşi întrebarea: de ce nu ni se părea nimic absurd în vis? Şi până la urmă ce e absurdul? Nu e oare numai eticheta pe care o pune raţiunea unei lumi pe care nu poate să o priceapă? Dacă raţiunea e utilă ca să nu mor de foame sau ca să mă orientez într-o lume care mi-e străină când mă nasc e în schimb complet neputincioasă când vine momentul să înţeleg lumea.

Iată ce e analiza raţională a lumii: un biet principiu didactic ridicat la rang de doctrină. Şi iată de ce erai pe cale să faci o greşeală.

Atât voiam să-ţi spun, când m-am întâlnit cu visul tău, din care evident şi tu făceai parte, am văzut cum stăpânul meu iubit, care căuta fără frică să înţeleagă lumea fără a înţepeni în teoreme şi axiome, e pe cale să facă greşeala pe care o fac toţi cei neputincioşi: să-şi explice simplu, în doi timpi şi trei mişcări cum se zice, unul din misterele cele mai importante ale vieţii: visul. Explicaţia asta pe care ţi-o dădeai, că mintea ta nu face decât să amestece ca într-un colaj, unde iei ochelarii unui personaj şi-i lipeşti pe nasul căţelului unei doamne,

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

imagini din timpul treziei, şi-ţi spui că de fapt colajul ăsta nu are nici un sens, m-a îngrijorat. Asta nu-i decât laşitatea comună minţii oamenilor, iei cea mai la îndemână explicaţie posibilă şi o transformi în teorie, ştiind în secret că oricum nimeni nu are nici un argument să te contrazică, ba mai mult, dacă au sunt prea puţini cei care ar putea s-o facă. Dacă n-ai fi fost tu cel ce s-a lăsat furat de comoditatea asta nici că aş fi venit. Da', oricum, mă bucur că te-am văzut mai de aproape, acum trebuie să plec, mă strigă.

Marancho se uită îngrijorat în sus, undeva în coroana nucului, deşi Cavalerul nu auzea absolut nimic şi nu înţelegea cine-l strigă pe Marancho, se ridică cu un oftat şi începu să se caţere pe trunchiul gros. Când i se mai vedea doar un picior se mai auzi de sus cum striga: "Domnul să fie cu tine, Cavalere!" după care dispăru.

- La naiba cu toate teoriile şi explicaţiile astea!, îşi zise Nefericitul înciudat şi confuz. Mai pricepe ceva, toţi sunt plini de griji să-mi dea sfaturi, să se mire patern de naivitatea mea şi să caute a-mi îndrepta aşa zisele greşeli cu teorii din care nu pricep mare lucru.

- Ce te holbezi aşa la mine? ţipă înfuriat la bufniţa care îl privea fix. Şi într-o pornire de furie se ridică brusc şi se îndreptă ameninţător spre bufniţă, îi venea s-o facă una cu pământul. Bufniţa clipi speriată, mai apucă să spună: "Dar eu nu...", după care realizând pericolul lăsă explicaţiile şi îl stropi cu putere pe Furios.

Cavalerul se trezi din nou, leoarcă de sudoare şi cu un acut sentiment de frustrare. Era după masă, căldura nu mai era chiar insuportabilă, din mirişte îşi făceau deja curaj câţiva greieri şi păsările nucului se încumetau să dea tururi muzicale prin apropiere. Se ridică, amorţise aproape cu totul, gemu blestemându-şi mormăit bătrâneţile şi simţi nevoia imperioasă să plece din acel loc în care simţea că-şi pierde minţile. Era aproape la capătul puterilor, nimic din ce era altădată principiu solid sau regulă de neclintit nu mai părea a sta în

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

picioare. Totul era fluid, îi aluneca printre degete, poate că până la urmă avusese dreptate Santorela cu aiurita ei de zodie a pescăruşului, poate că acum îşi pierde minţile definitiv.

Mai puţin realiza Cavalerul că de fapt "principiile" şi "regulile" care-i păreau că se pulverizează acum nu erau decât aparenţe şi rutină stupidă şi, în ultimă instanţă, starea lui de derută şi sfârşeală nu era decât un fel de rău de înălţime, nu făcuse decât să se plimbe, din întâmplare sau pentru că aşa îi era soarta (îi puteţi spune cum vă vine mai uşor), prin locuri unde la prea puţini le e dat să ajungă. Dar toate la vremea lor, oricum sfârşitul e mai aproape decât crede personajul nostru.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

şapte

NEAŞTEPTATA REVELAŢIE A ÎNŢELEPCIUNII

Din nou la drum. Cum descoperă Cavalerul singurătatea iubirii şi dragostea de singurătate. Cele trei principii ale vieţii. Ultimul vis şi plecarea în altă lume, probabil mai bună.

Şi în timp ce umbla din nou fără ţintă, enervat că nu pricepea nimic, îngrijorat că finalul drumului părea mai departe decât oricând, însoţit de Singurătatea care-l urma absentă dar conştiincioasă la câţiva paşi mai în spate, auzi deodată o voce interioară care calm îi spuse doar atât (noi ştim de fapt că Singurătatea a vorbit dar el era atât de tulburat încât i s-a părut că din el vine vocea, ceea ce e şi foarte adevărat de fapt):

– Dacă dragoste nu am, nimic nu sunt.

Destul de mirat de afirmaţia asta care nu prea avea legătură, îşi zicea, cu starea lui de spirit, dar închipuindu-şi ca de atâtea dăţi că în fond trebuie să fie un semn menit să-i arate ieşirea din imposibilul drum care-şi tot îndepărta finalul asemenea unei fata morgana, începu să gândească cu voce tare, vorbind florilor, dealurilor şi muşuroaielor de furnici despre adevărul acestei afirmaţii. Singurătatea mergea în continuare în spatele lui dar deja îl privea interesată, zâmbind din când în când stingherită, ca şi cum i-ar fi fost ruşine de gândurile Cavalerului.

– De ce dacă dragoste nu am nimic nu sunt? (se opri puţin, privind spre orizont unde vedea că dealurile înverzite devin din ce în ce mai plate, mai uscate şi mai îngălbenite). E ca şi cum nu aş putea fi nimic dacă nu am dragoste, dar cum vine asta din moment ce eu sunt?

– Ţi se pare că eşti, şopti Singurătatea din spate şi el din nou auzi vocea interioară.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

– Dar, până la urmă, se opri din nou Cavalerul privind absent un muşuroi de cârtiţă răsărit pe cărare, ce înseamnă a avea dragoste? Adică iubeşti pe cineva sau eşti iubit de cineva? Păşi peste muşuroi şi-şi continuă drumul mormăind, apoi, adresându-se unui nor care-i atrase atenţia prin forma lui de pasăre:

– Prima problemă ar fi: ca să nu fiu nimic trebuie mai întâi să ştiu ce înseamnă să fiu.

Privindu-se într-o baltă de pe marginea drumului exclamă destul de mirat:

– Faptul că mă văd în oglindă, că mândra-mi mustaţă e la locul ei sau faptul că pot să-mi simt nasul, nu înseamnă că sunt ceva?

– Înseamnă că exişti, nu că eşti, spuse puţin enervată Singurătatea. Pentru că nu poţi să răspunzi la întrebarea: ce anume eşti?

– Păi sunt om, răspunse Cavalerul cu jumătate de gură aşa-zisei voci interioare, intuind că adevărul ăsta ce ţinea cândva de evidenţa absolută pare a fi mult mai misterios decât în aparenţa lui comună.

Apoi, puţin mai sigur pe el continuă:

– Doar nu sunt nici urs, nici pom şi nici furnică. Am mâini, picioare şi vorbesc. Sunt la fel cu restul oamenilor. Ce legătură are asta cu iubirea? se opri şi întrebă mirat sincer dealurile din jur. Dacă nu iubesc nu mai sunt om?

Singurătatea se oprise şi ea, exact în spatele lui, căscă şi zâmbind indulgent îi puse o mână pe umăr:

– Măi, ce fel de om eşti tu dacă ajungi să-ţi plictiseşti până şi propria singurătate? Oare ai să scapi vreodată de obiceiul ăsta prost de a face filosofie de doi bani cu orice ocazie?

Cavalerul se întoarse speriat şi abia atunci îşi observă propria singurătate care-l însoţea. Singurătatea era o femeie, era Femeia. Atât de frumoasă încât cuvintele menite a o descrie se izbeau de imaginea ei şi ricoşau zăngănind, goale de orice conţinut, fie pentru că nu există în

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

fapt cuvinte care s-o descrie, fie pentru că frumuseţea ei nu stătea în trăsături ci în profunda emoţie pe care Cavalerul o încerca atunci când îndrăznea s-o privească şi când, pur şi simplu, cuvintele nu valorau mai mult decât nişte conserve goale faţă de muzica viorilor şi tobelor inimii lui.

– Vezi tu, spuse Singurătatea cu o voce gravă, deşi Cavalerului i se părea că nu auzise până acum voce mai frumoasă, pentru tine eu sunt doar Singurătatea, asta pentru că tu nu ai iubit niciodată, însă ce nu vezi tu este că eu sunt în acelaşi timp şi Iubirea. La fel cum sufletul omului e făcut din lumină şi din întuneric sufletul meu e făcut din singurătate şi din iubire. În mine aceleaşi lacrimi care plâng tot timpul şi gustul amărăciunii şi al disperării şi gustul fericirii că sunt.

Şi, luându-l de braţ cu afecţiune, continuă a merge alături de el vorbindu-i, apropiindu-se de dealurile uscate ce erau cândva la orizont.

– A iubi înseamnă a uita de tine, de grijile, nevoile sau visurile tale, a găsi un altfel de libertate, paradoxala libertate a sclavului. Poate că motivul pentru care cea mai mare parte a iubirilor omeneşti sfârşesc prost, ridicol sau dispar pur şi simplu ca şi cum n-ar fi existat vreodată este chiar imposibilitatea umană profundă de a putea renunţa la sine. Dar puterea iubirii, pentru că existenţa acestei puteri nimeni nu o contestă, indiferent de soarta ei finală (dar până la urmă toate cele lumeşti mor, nu?), stă tocmai în aparenta ei slăbiciune omenească. Tocmai atunci când ai renunţat definitiv la tine, când te dăruieşti pe de-a întregul, când cei mai mulţi vor spune că nu mai ai nici o şansă şi ţi-ai pierdut minţile, tocmai atunci iubirea te înfiinţează şi îţi redă toată gloria paradisurilor pe care orgoliul le-a pierdut rând pe rând. Ai salvat Omul, regăsindu-l în tine. Atunci descoperi că eşti.

– A te întreba ce e iubirea e o acţiune oarecum prostească, n-ar fi nici primul şi nici ultimul din cele profund omeneşti ce fug de încercarea cuvintelor de-a le prinde-n definiţii la

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

fel cum orizontul fuge acum de sub paşii noştri. Ne putem învârti la nesfârşit în cerc în jurul iubirii, îngrădind-o şi hăituind-o cu mii de cuvinte, niciodată n-o să punem mâna pe ea să o demontăm inginereşte, să-i analizăm mecanismele. Putem cel mult să ştim că există şi că un singur cuvânt a fost destul de temerar în a se apropia mai mult de ea, cel care o numeşte, iubire. În rest totul e vorbărie goală. Cei care încearcă să se apropie de esenţa iubirii plecând de la minuţioasa inventariere a sumei efectelor produse de ea, cei care aleargă cu disperare căutând-o şi făcând anume lucruri spre a o întâlni sunt tocmai cei de care iubirea se îndepărtează cu repeziciune. Dar până la urmă, îi putem întreba pe cei ce o caută, la ce e bună o teorie a iubirii? Pentru cei ce iubesc e fără îndoială inutilă iar pentru cei ce nu iubesc va rămâne la fel de inutilă, dacă nu cumva absurdă şi în totalitate falsă.

– Dar eu de ce nu am iubit niciodată, cum pot să ştiu dacă am iubit sau nu? izbucni Cavalerul căruia corzile inimii i se întinseră aşa de tare încât vibrau pe tonuri cum nu le mai fusese dat până atunci.

Singurătatea îi zâmbi, îi mângâie fruntea încruntată şi-i spuse încet:

– N-ai să ştii niciodată. Unui singur om i-a fost dat să guste din durerea şi fericirea iubirii până la capăt. Şi nici acela nu era tocmai om aşa ca tine.

Cavalerul plângea, era ceva înduioşător în imaginea lui de om în toată firea care plângea ca un copil. Mustaţa lui devenise un pescăruş zburând fără ţintă printr-o ploaie tristă de octombrie deasupra unei mări neliniştite, mărginită doar de orizont. Scâncea ţinut în braţe şi mângâiat de propria lui singurătate care-l liniştea şi-l legăna şi care-i mai spuse doar atât:

– Acum e prea târziu să mai poţi schimba ceva. Nu-ţi rămâne decât asta: să ştii doar că cel de-al treilea principiu al vieţii este iubirea.

Cu ochii roşii, oftând, simţind în el o profundă recunoştinţă pe care pentru prima oară nu încerca să şi-o explice, simţind poate pentru prima oară atingerea iubirii, Cavalerul îmbrăţişă

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

la rândul lui singurătatea şi amândoi adormiră aşa, strângându-se în braţe ca nişte copii abandonaţi, ai nimănui.

Când se va fi trezit, singurătatea va fi devenit mai mult decât un tovarăş de drum, va fi fost în el, se va fi contopit cu sufletul lui. Avea până la urmă să devină iubire de lume şi de oameni, acea iubire pe care Cavalerul n-o cunoscuse niciodată, iubirea care nu posedă flămândă, care nu caută disperată, care nu suferă jignită, care doar îl oferă lumii cu bucurie liniştită.

De aici încolo e mai puţin important pe unde îl purtară paşii. Oricum, în jur erau numai dealuri de nisip şi el îşi găsise liniştea şi nu mai căuta şi de aceea toate veneau de la sine, chiar şi liniştea sau tăcerea, fără chinurile deseori ridicole de odinioară. Era acum în plin deşert, croindu-şi drum cu greu pe spinări de dinozauri din nisip. Zâmbea înţelegând că toate faptele incoerente ale vieţii lui n-au fost decât sunetele instrumentelor unei orchestre care se acordau în căutarea notelor perfecte, pregătindu-se să dea glas acestui ultim cântec, de o frumuseţe de necuprins în cuvinte, pe care doar el îl asculta acum. Zâmbea înţelegând că nu e nimic de înţeles, intuind în sfârşit că înţelepciunea nu depinde de închipuita destinaţie finală a unui drum ci se află în drumul însuşi, în frumuseţea peisajului, în misterul simplu ale celor ce le întâlneşti pe drum şi pentru care nu prea ai ochi, pe care nu le laşi să vină spre tine pentru că, spui tu, n-ai timp de asta, cel mai des fiind prea ocupat să alergi spre ceea ce-ţi închipui tu că e destinaţia. Frumuseţea vieţii şi secretul ei îi apăreau clar ca fiind un sunet pur, rezultatul unei mişcări circulare. Cum se oprea să-l prindă, să-l analizeze raţional, prindea doar gol, adică tăcere.

Şi în timp ce continua a merge prin nisip, în timp ce acesta începuse a-l îngropa, mai întâi până la glezne, se mai gândea Cavalerul la instrumentul care era el, care dacă risca să zacă uitat în praf, în aşteptarea analizei savante a unor oameni de ştiinţă care să explice

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002

producerea sunetelor, avea să devină doar o cutie de lemn goală sau o pâlnie de metal coclită. Viori şi trompete care îşi închipuie că pot a cânta singure, asta sunt oamenii din ziua de azi. Şi nu repetăm noi, punând propria raţiune ca unic principiu al vieţii noastre, căderea lui Lucifer, închipuindu-ne că suntem suficient de puternici pentru a o lua pe cont propriu? Nu ne răzvrătim pentru a două oară, mult mai penibil şi chinuitor, instrumente de lemn împotriva Celui Care Cântă prin noi ?

Cavalerul continua a merge zâmbind sub soarele fierbinte, visând pentru prima oară cu ochii deschişi, un vis care se contopise cu însăşi viaţa lui, în timp ce nisipul părea a-l absorbi din ce în ce mai repede. Şi unde noi nu vedem decât nisip fierbinte el vedea copaci cu păsări cântătoare. Unde noi vedem un soare chinuitor şi crud el vedea lumina unui soare blând care părea a înţelege totul. Unde noi vedem grăunţe de nisip el vedea fire de iarbă pline de sevă şi speranţă. El, Cavaler de Iarbă Verde.

Aşa plecă Cavalerul din lumea cunoscută nouă, absorbit de nisipul fierbinte al deşertului care pentru el era un lac cu apă limpede şi rece. Singura urmă a trecerii lui a fost o mustaţă, ce părea a fi de recuzită, odihnind pe nisipul fierbinte şi părând a adăuga acestuia un zâmbet ironic.

Undeva, în lume, altcineva doarme fără griji, visând rezemat de un copac. Poate tu.

FLORIN COJOCARIU

POVESTEA CAVALERULUI DE IARBĂ VERDE

Editura LiterNet, 2002